



**EUROOPAN UNIONIN
NEUVOSTO**

**Bryssel, 25. lokakuuta 2001 (06.11)
(OR. en,fr,es)**

13228/01

LIMITE

FISC 218

PUHEENJOHTAJAVALTION ILMOITUS

Lähettiläjä:	Käytännesääntötyöryhmä (yritysverotus)
Päivämäärä:	8. marraskuuta 2001
Asia:	Käytännesäännöt (yritysverotus) – Ehdotus 4. joulukuuta 2001 kokoontuvalle ECOFIN-neuvostolle annettavaksi raportiksi

Johdanto

1. Neuvosto ja neuvostossa kokoontuneet jäsenvaltioiden hallitusten edustajat antoivat 1. joulukuuta 1997 päätöslauselman yritysverotukseen sovellettavista käytännesäännöistä. Päätöslauselmassa todetaan, että neuvostoon perustetaan työryhmä arvioimaan käytännesääntöjen soveltamisalaan mahdollisesti kuuluvia verotuksellisia toimenpiteitä.
2. Neuvosto vahvisti käytännesääntöjä käsittelevän työryhmän perustamisen 9. maaliskuuta 1998.
3. Työryhmä on säännöllisesti laatinut selvityksen arvioituista toimenpiteistä, ja selvitykset on toimitettu neuvoston käsiteltäviksi. Kaksi käytännesääntötyöryhmän välikertomusta toimitettiin Ecofin-neuvostolle 1. joulukuuta 1998 (12530/98 FISC 164) ja 25. toukokuuta 1999 (8231/99 FISC 119). Tämän jälkeen työryhmä toimitti Ecofin-neuvostolle 29. marraskuuta 1999 raportin tuloksista, joita työryhmä on saanut arvioidessaan käytännesääntöjen nojalla 271:tä verotuksellista toimenpidettä (SN 4901/99), joista työryhmä piti 66 toimenpidettä haitallisina.

4. Käytännesääntötyöryhmä antoi marraskuussa 2000 selvityksen työnsä edistymisestä 26. ja 27. marraskuuta 2000 kokoontuneelle Ecofin-neuvostolle (13563/00 FISC 193).
5. Käytännesääntötyöryhmän työn edistymisestä annettiin selvitys myös Ruotsin puheenjohtajakaudella 5. kesäkuuta 2001 kokoontuneelle Ecofin-neuvostolle. Neuvosto pani merkille selvityksen veropaketista antamissaan päätelmissä (9553/01 FISC 106) ottaen huomioon käytännesäännöt ja:

Hyväksyi käytännesääntötyöryhmän selvityksen liitteessä I olevan, siirtohintoja koskevaa avoimuutta ja tietojenvaihtoa käsittelevän työohjelman ja pyysi työryhmää jatkamaan uusista toimenpiteistä pidättymisen ja toimenpiteiden purkamisen käsittelyä sekä antamaan neuvostolle vuoden loppuun mennessä selvityksen saavutetusta edistyksestä.

6. Ecofin-neuvostolle 29. marraskuuta 1999 toimitetussa työryhmän raportissa esitettiin 9. maaliskuuta 1998 kokoontuneen Ecofin-neuvoston päätelmien mukaisesti joko työryhmän jäsenten yksimielinen näkemys tai keskustelujen aikana ilmaistut erilaiset näkemykset. Selvityksessä olevat viittaukset 'työryhmään' kuvastavat laajaa yhteisymmärrystä, mikäli ei ollut päästy yksimielisyyteen, ja vaihtoehtoiset näkemykset on esitetty tarvittaessa alaviitteissä. Ecofin-neuvostolle 29. marraskuuta 1999 toimitetun työryhmän raportin mukaisesti tässä raportissa olevat viittaukset 'työryhmään' olisi tulkittava samalla tavoin.

Työskentelyn edistyminen

7. Neuvoston 5. kesäkuuta 2001 pitämän istunnon jälkeen käytännesääntötyöryhmä on kokoontunut neljä kertaa. Ruotsin puheenjohtajakaudella työryhmä kokoontui 28. kesäkuuta 2001 sekä Belgian puheenjohtajakaudella 26. syyskuuta, 17. lokakuuta ja 8. marraskuuta 2001.
8. Kokouksessaan 28. kesäkuuta 2001 työryhmä hyväksyi aikataulunsa sekä työohjelmansa tärkeimmät osa-alueet tulevalle Belgian puheenjohtajakaudella:
 - siirtohinnoitteluun liittyviä hinnoittelujärjestelyjä koskeva avoimuus ja tietojenvaihto,
 - toimenpiteistä pidättymistä koskeva jatkotyöskentely,
 - toimenpiteiden purkaminen.

9. Työryhmä päätti lisäksi keskustella toimenpiteistä pidättymistä sekä toimenpiteiden purkamista koskevan työskentelynsä mahdollisesta vuorovaikutuksesta valtiontukimenettelyjen kanssa kolmessatoista työryhmän vuoden 1999 selvityksessä luetellusta 66 toimenpiteestä. Lisäksi se päätti ottaa käsiteltäväksi komission yksiköiden selvityksen käytännesääntöjen mukaan mahdollisesti haitallisista yritysverotusta koskevista toimenpiteistä ehdokasvaltioissa.
10. Ensimmäiseksi puheenjohtajaksi nimitettiin Belgian valtiovarainministerin henkilökohtainen edustaja, kunniasenaattori ja entinen valtiovarainministeri Hatry (B) ja toiseksi varapuheenjohtajaksi valtiosihteeri valtiovarainministeriössä Rodríguez-Ponga y Salamanca (E) 26. syyskuuta 2001 Ruotsin puheenjohtajakauden loppuun asti.

A. Avoimuus ja tietojenvaihto siirtohinnoittelun sovittujen osien osalta

11. Kuten edellä 5 kohdassa todettiin, 5. kesäkuuta 2001 kokoontunut Ecofin-neuvosto hyväksyi työryhmän selvityksen (9553/01 FISC 106) liitteessä I olevan työryhmän työohjelman, joka käsittelee avoimuutta ja tietojenvaihtoa siirtohinnoittelun sovittujen osien osalta.
12. Julkisesti saatavilla olevien tietojen vaihtaminen vuosittain: Kuten kyseisen selvityksen 14 kohdassa selvitetään, työryhmä toivoi pääsevänsä julkisesti saatavilla olevien tietojen osalta yhteisymmärrykseen, jotta vuotuinen tietojenvaihto voitaisiin aloittaa vuonna 2002. Jotta työryhmä voisi edistyä työskentelyssään, se pyysi jäsenvaltioita toimittamaan ensisijaisesti tietojenvaihtoa koskevia tietoja vuosittain. Jokaiselta jäsenvaltiolta pyydettiin kirjallista selvitystä, josta ilmenee erityisesti seuraavaa:
- maassa julkisesti saatavilla olevat tiedot niistä siirtohintojen sovitusta osista, jotka ovat 26.–27. marraskuuta 2000 kokoontuneelle Ecofin-neuvostolle annetun selvityksen liitteen I kohdassa 17 (13563/00 FISC 193),
 - miten ne käyttäisivät vastaavia tietoja, jos sellaisia olisi muilta jäsenvaltioilta saatavissa,
 - mahdolliset tietojenvaihdon esteet kyseisen maan julkisesti saatavilla olevien tietojen osalta.
13. Työryhmä tarkasteli näitä selvityksiä ja kuuli myös kaikkien jäsenvaltioiden suulliset selvitykset. Niistä ilmeni, että julkisesti saatavilla oleva asiaa koskeva lainsäädäntö, yleiskirjeet, hallinnolliset säännökset, ohjeet ja politiikkaa koskevat säännöt voitaisiin antaa muiden jäsenvaltioiden käyttöön.

14. Jotkut työryhmän jäsenet ilmoittivat epäilevänsä julkisesti saatavilla olevien tietojen vuotuisen vaihdon tarkoituksenmukaisuutta. Toiset totesivat, että kyseiset tiedot saattavat edistää muiden jäsenvaltioiden lainsäädännön ja käytäntöjen ymmärtämistä. Kysyttiin myös, ovatko laajamittaisten sääntöjen ja ohjeiden kääntämiskustannukset perusteltuja ottaen huomioon tietojen käytännön sovellettavuuden.
15. Sovittiin, että tavoitteena tulisi olla jäsenvaltioiden pitäminen informoituina ja ajan tasalla kuitenkin välttämällä kallista tai tarpeetonta tiedonjakelua. Tämän vuoksi työryhmä päätti mahdollistaa pääsyn kaikkiin asiaankuuluviin julkisesti saatavilla oleviin tietoihin edustamissaan maissa ja saattamaan ne vuosittain ajan tasalle ilmoittamalla muutokset.
16. Tietojenvaihto yksittäistapauksissa: Ottaen huomioon, että toimenpiteiden purkamista ja uusista toimenpiteistä pidättymistä rahoitussivuliikkeiden, holding-yhtiöiden ja pääkonttoriyhtiöiden alalla koskevien työryhmän ohjeiden 17 kohdassa (26.–27. marraskuuta 2000 kokoontuneen Ecofin-neuvoston selvityksen liite I (13563/00 FISC 193)) ehdotetaan tietojenvaihdosta tehtävää yhteenvetoa (tapausten lukumäärä ja laji) ja tietyissä tapauksissa erityistietojen vaihtoa, työryhmä totesi, että se tarvitsisi jäsenvaltioilta tietoja työohjelman toisesta osasta, erityisesti tietojenvaihdosta yksittäistapauksissa.
17. Työryhmä totesi, että kyseisessä tietojenvaihdossa huomioon otettavia näkökohtia koskevassa alustavassa keskustelussa, joka käytiin työryhmässä Ruotsin puheenjohtajakaudella, tuli esiin useita monitahoisia kysymyksiä, joita oli syytä tarkastella lähemmin. Päästiin yhteisymmärrykseen siitä, että jäsenvaltiot tarvitsisivat aikaa vastaustensa valmisteluun. Näin ollen jäsenvaltioita pyydettiin toimittamaan 30. marraskuuta 2001 mennessä asiaankuuluvat tiedot sisältävät kirjalliset selvitykset.

B. Uusista toimenpiteistä pidättymistä koskeva jatkotyöskentely

18. Kuten työryhmän selvityksen 21 kohdassa todetaan (8789/01 FISC 83) työryhmä jatkoi Saksan holding-yhtiöitä koskevan järjestelmän sekä Alankomaiden Antillien verotuksellisen kehyksen mukaisten toimenpiteiden arviointia.

19. Saksa – holding-yhtiöt: Työryhmä hyväksyi kuvauksen Saksan holding-yhtiöitä koskevasta järjestelmästä (**liite A**) ja katsoi, että Saksan valtuuskunnan raportti sitä koskevan toimenpiteen verotuksen todellinen tasosta ei osoittanut riittävällä varmuudella, etteikö toimenpiteellä voitaisi ainakin joissain olosuhteissa alentaa selvästi verotustasoa. Työryhmä arvioi, että toimenpide ei vastannut yhtäkään B1-B5 -kohdan perusteista. Noudattaen 29. marraskuuta 1999 kokoontuneelle Ecofin-neuvostolle toimitetun työryhmän selvityksen (SN 4901/99) lähestymistapaa työryhmä tarkasteli, vaikuttaako toimenpide tai voiko se vaikuttaa merkittävästi yritysten liiketoiminnan sijoittumiseen yhteisössä. Yleisarvionsa perusteella työryhmä päätti, että toimenpiteestä ei pitäisi antaa positiivista arviota. Työryhmä totesi toisaalta, että keskinäinen vuorovaikutus voimassa olevan ulkomaista väliyhtiötä koskevan lainsäädännön kanssa vaikutti monimutkaiselta. Työryhmä päätti myös, että holding-yhtiöiden yleistä käsittelyä ei enää tarvinnut jatkaa.
20. Alankomaat – Alankomaiden Antillien verotuksellinen kehys: Työryhmä hyväksyi kuvaukset Alankomaiden verotuksellisen kehyksen mukaisista Alankomaita koskevista seuraavasta kahdesta toimenpiteestä (**liite B**):
- holding-yhtiöiden verotuskohtelu ja
 - verovapaiden yhtiöiden verotuskohtelu.
21. Työryhmä tarkasteli arviota ja hyväksyi sen komission yksiköiden ehdottamien käytäntönsäätöjen B-kohdan perusteiden 1–5 pohjalta.
22. [Työryhmä tarkasteli Alankomaiden valtuuskunnan toimittamaa selvitystä Alankomaita koskevien toimenpiteiden verotuksen todellisesta tasosta.]

C. Toimenpiteiden purkaminen

23. 10. heinäkuuta 2001 kokoontuneen Ecofin-neuvoston istunnon päätelmissä (10768/01 FISC 130) on seuraavat veropaketin käsittelyn aikataulua koskevat lausumat joulukuussa 2001 kokoontuneelle Ecofin-neuvostolle:

Käytännesääntöjen osalta:

Tarkastelee käytännesääntötyöryhmän neuvostolle toimittamaa selvitystä uusista toimenpiteistä pidättymisen ja toimenpiteiden purkamisen käsittelyssä saavutetusta edistyksestä, mukaan lukien:

- *laatii katsauksen toimenpiteistä, jotka jäsenvaltiot ovat valmiit panemaan täytäntöön täyttääkseen marraskuussa 2000 kokoontuneen Ecofin-neuvoston päätelmien mukaisen sitoumuksensa uusien edunsaajien osalta, ja*
- *tekee arvion siitä, haluavatko ne jäsenvaltiot, jotka ovat tehneet varaumia vuoden 1999 marraskuussa laaditun selvityksen alaviitteisiin, pitää kyseiset varaumat voimassa ottaen huomioon työryhmässä myöhemmin suoritettu käsittely.*

24. Toimenpiteiden purkamista koskeva Belgian puheenjohtajakauden työohjelma, jonka käytännesääntötyöryhmä hyväksyi kokouksessaan 28. kesäkuuta 2001, oli yhdenmukainen tämän kanssa.
25. Tämän vuoksi työryhmä kehotti jäsenvaltioita toimittamaan ajan tasalla olevia tietoja toimenpiteiden purkamisesta, mukaan lukien tiedot uusista edunsaajista koskevasta jäsenvaltioiden sitoumuksesta sekä yksityiskohtaiset tiedot siitä, halusivatko marraskuun 1999 selvityksen alaviitteissä varaumia esittäneet jäsenvaltiot pitää varaumansa voimassa ottaen huomioon työryhmän myöhemmän työskentelyn.
26. Jäsenvaltioiden toimittamat yhteenvedot ovat **liitteessä C**.
27. Työryhmä totesi, että edistystä oli tapahtunut jo purettujen tai purkamisvaiheessa olevien haitallisten toimenpiteiden määrässä. Työryhmä totesi lisäksi, että uusista edunsaajista koskevan sitoumuksen täyttämisessä oli myös edistytty ja että työryhmän marraskuussa 1999 alkaneen työskentelyn pohjalta muutamien marraskuun 1999 selvitykseen tehdyt varaumat oli jo poistettu.

D. Käytännesääntötyöryhmän ja valtiontukimenettelyjen välinen mahdollinen vuorovaikutus

28. [Lisätään myöhemmin]

E. Mahdollisesti haitalliset toimenpiteet ehdokasvaltioissa

29. Komission yksiköiden työryhmä IV:lle 17. syyskuuta toimittaman selvityksen *Laajentuminen ja välitön verotus* johdosta työryhmä kuuli komission yksiköiden suullisen selvityksen työskentelystään, joka koski mahdollisesti haitallisia toimenpiteitä ehdokasvaltioissa.
30. Työryhmä arvioi komission selvityksen pohjalta, että komission työskentelyssään soveltamissa perusteissa olisi pitädyttävä käytäntöjen mukaisissa perusteissa. Käytännösääntöjen soveltamisala oli rajattu erityisesti yritysverotusta koskevien toimenpiteiden eikä verotusjärjestelmien arvioimiseen.

Jatkotyöskentely

31. 10. kesäkuuta 2001 kokoontuneen Ecofin-neuvoston istunnon päätelmissä (10768/01 FISC 130) on seuraavat veropaketin käsittelyn aikataulua koskevat lausumat huhtikuussa ja kesäkuussa 2002 kokoontuneelle Ecofin-neuvostolle:

Huhtikuu 2002: Ecofin-neuvosto:

...

Käytännösääntöjen osalta pannaan merkille:

- *käytännösääntöjen tarkastelun edistyminen jäsenvaltioiden osalta;*
- *selvitykset kyseessä olevien jäsenvaltioiden ja niistä riippuvaisten tai niihin assosioituneiden alueiden välillä käytävien keskustelujen edistymisestä.*

Kesäkuu 2002: Ecofin-neuvosto

...

Käytännösääntöjen osalta arvioi suunniteltujen lainsäädäntö- tai hallinnollisten toimien riittävyyden käytännösääntötyöryhmän marraskuussa 1999 laatimassa selvityksessä määriteltyjen toimien haitallisten piirteiden purkamiseksi ja sen työn loppuun saattamiseksi, joka koskee uusista toimenpiteistä pidättymistä sekä tiettyihin toimenpiteisiin liittyvien etuuksien voimassaolon mahdollista jatkamista vuoden 2005 jälkeen.

32. Työryhmä päätti näin ollen saattaa uusista toimenpiteistä pidättymistä ja toimenpiteiden purkamista koskevan tämänhetkisen työnsä päätökseen ja laatia Ecofin-neuvostolle selvityksen tuloksista toukokuussa 2002. Työryhmä päätti lisäksi jatkaa avoimuutta ja tietojenvaihtoa koskevaa työohjelmaansa (5. kesäkuuta 2001 kokoontuneelle Ecofin-neuvostolle toimitetun työryhmän selvityksen liite I) (8789/01 FISC 83)) 26.–27. marraskuuta 2000 kokoontuneelle Ecofin-neuvostolle toimitetun työryhmän selvityksen liitteessä 1 olevan kohdan 17 mukaisesti.
-

SELVITYS SAKSAN HOLDING-YHTIÖITÄ KOSKEVASTA JÄRJESTELMÄSTÄ

Saksassa on käynnissä olevan verouudistuksen yhteydessä otettu käyttöön uusia sääntöjä, jotka koskevat osinkojen ja luovutusvoittojen verokohtelua ja joiden nojalla aiemmin sovellettu hyvitysjärjestelmä pääasiassa korvataan (konserninsisäisten) osinkojen verovapautusta koskevalla menetelmällä ja vapautetaan muiden yhtiöiden osakkeiden myynnistä saadut luovutusvoitot verosta. Lakiehdotus, jonka nojalla nämä ja monet muut muutokset tehtiin, hyväksyttiin vuonna 2000, ja tiettyjä siirtymäkauden poikkeuksia lukuun ottamatta uudet säännöt tulivat voimaan 1.1.2001 alkaen.

Samaan aikaan tehtiin myös muutoksia sääntöihin, joiden nojalla ulkomaisten väliyhtiöiden tuloista voidaan periä yhtiöiden saksalaisilta osakkeenomistajilta käypä vero. Muista verouudistuksen yhteydessä käyttöön otetuista säännöistä (tai muutoksista) (jotka voivat olla holding-rakenteiden kannalta merkityksellisiä) mainittakoon esimerkkeinä säännöt, jotka koskevat osakkeenomistajille maksetun koron vähennyskelpoisuutta silloin kun koroista ei peritä Saksassa veroa, ja säännöt osakeomistuksen arvon pysyvään vähenemiseen perustuvan poistomahdollisuuden poistamisesta.

Toiminnan ehdot

Konserninsisäisten osinkojen ja luovutusvoittojen verokohtelua koskevia uusia sääntöjä sovelletaan saksalaisiin yhtiöihin, ulkomaisten yhtiöiden kiinteisiin toimipaikkoihin Saksassa ja yhtiöihin, joilla on osakkeita muissa yhtiöissä saksalaisen henkilöyhtiön kautta. Yhteisöosakkaiden osalta uusien sääntöjen soveltaminen ei ole riippuvainen minkäänlaisista osakkuuden kynnysrajoista.

Uusia sääntöjä sovelletaan saatujen osinkojen osalta sekä kotimaisista että ulkomaisista lähteistä saataviin osinkoihin. Kotimaiset ja ulkomaiset osingot kuuluvat saman verotusjärjestelmän alaisuuteen lukuun ottamatta kulujen vähennyskeltottomuutta. Osakeomistusten luovuttamisesta saatujen luovutusvoittojen osalta ei tehdä eroa siinä, ovatko osakeomistukset olleet saksalaisissa vai ulkomaisissa yhtiöissä. Yhteisöosakkaiden luovutusvoittoja koskevan verovapautuksen saamiseen ei myöskään liity osakkuuksien kynnysrajoja. Osinkoja ja luovutusvoittoja koskevan verovapautuksen voi saada riippumatta sen yhtiön toimintojen luonteesta, josta osinkoja saadaan tai jonka osakkeita luovutetaan.

Väliyhtiölainsäädännön (CFC) sääntöjä sovelletaan kuitenkin kaikkiin sellaisiin Saksassa asuviin osakkeenomistajiin, jotka omistavat osakkeita Saksassa asuvien osakkeenomistajien ja tiettyjen muiden osakkeenomistajien valvonnassa olevassa ulkomaisessa yhtiössä edellyttäen, että ulkomaiseen yhtiöön sovelletaan alhaista verotusta (ks. liite). CFC-sääntöjä sovelletaan myös sellaiseen Saksassa asuvaan osakkeenomistajaan, jolla on vähintään 10 prosenttia ulkomaisen yhtiön osakepääomasta, silloin kun ulkomaisen yhtiön tulo on pääomasijoitusluonteista. Ulkomaisen väliyhtiön katsotaan kuuluvan tällaisen alhaisen verotuksen piiriin, jos se on alle 25 prosentin efektiivisen yhtiöveron alainen (veron peruste määräytyy Saksan yhtiöverosääntöjen mukaan). CFC-sääntöjä sovelletaan siltä osin kuin tällaisella ulkomaisella väliyhtiöllä on vilpillisiä verokäytäntöjä ulkomailla koskevan ulkomaan verolain (Aussensteuergesetz) 8 pykälässä tarkoitettua kevyesti verotettua tuloa. Yleisesti oletetaan tulon olevan kevyesti verotettua, silloin kun se on saatu yksinomaan konserninsisäisistä toimista (liiketoimet etuyhteysosapuolten kanssa). Näiden CFC-sääntöjen lisäkäsitteily on parhaillaan käynnissä.

Veroedut

Yhtiöiden, joiden kotipaikka on muualla, muille yhtiöille maksamat konserninsisäiset osingot on vapautettu verosta kaksinkertaisen verotuksen välttämiseksi. Saatuihin osinkoihin ei uusien sääntöjen nojalla liity mitään veronhyvitystä: 20 prosentin yhtiöveroennakko, joka peritään osingonjaon yhteydessä, hyvitetään osingonsaajalle määrättyä yhtiöveroa vastaan. Osingonjaon yhteydessä maksettava ennakonpidätys (20 prosentin verokanta) voidaan palauttaa, jos osingonsaajayhtiöllä ei ole verotettavia tuloja Saksassa tai jos hyvitys on suurempi kuin osingonsaajalle määrätty yhtiövero.

Ulkomaisista yhtiöistä saaduista osingoista 95 prosenttia on vapautettu verosta (emo- ja tytäryhtiöitä koskevan direktiivin sääntöjen mukaisesti). Jäljelle jäävän viiden prosentin katsotaan olevan vähennyskelvottomia kuluja, jotka liittyvät omistuksesta saatuun tuloon, ja ne ovat siis veronalaisia osinkoa saavalle yhteisöosakkaalle, jolla kuitenkin on oikeus rajoituksetta vähentää kaikki kulut, jotka ovat aiheutuneet tällaisen ulkomaisen osinkotulon hankkimisesta. Siinä tapauksessa, että CFC-sääntöjä sovellettaisiin kyseessä olevan ulkomaisen yhtiön osalta, yhteisöosakasta verotettaisiin jakamattomasta ulkomaisen yhtiön saamasta kevyesti verotetusta tulosta.

Tällaisessa tapauksessa ei 95 prosentin verovapautusta sovelleta tähän fiktiiviseen osinkoon, vaan ainoastaan tällaisista ulkomaisista yhtiöistä saatuihin varsinaisiin osinkoihin. Kotimaisista yhtiöistä saatujen, verosta vapautettujen osinkojen osalta mitkään suoraan osinkoa jakavan yhtiön osakkeiden hankintaan tai hallussapitoon liittyvät kulut eivät ole vähennyskelpoisia (tuloverolain 3 c pykälä).

Kotimaisten tai ulkomaisten yritysten osakkeiden luovutuksesta saadut luovutusvoitot on vapautettu verosta kaksinkertaisen verotuksen välttämiseksi, ja tällaisista luovutuksista aiheutuneet luovutustappiot eivät ole vähennyskelpoisia. Uusien sääntöjen nojalla ei, toisin kuin aiemmin, osakeomistuksen arvon pysyvän vähenemisen johdosta tehtävää poistoa enää hyväksytä verotuksessa. Mikäli tällainen poisto on jo tehty (ennen uusien sääntöjen voimaantuloa), sen jälkeen tapahtunut tällaisen osakeomistuksen arvon lisäys tai tällaisten osakkeiden luovutuksesta saatu luovutusvoitto kumoaa tehdyn poiston ja siis verotetaan.

Uusissa alikapitalisointisäännöissä asetetaan tiukemmat rajat korkomaksujen vähennyskelpoisuudelle, siltä osin kuin maksut suoritetaan ulkomaisille tai kotimaisille osakkeenomistajille. Seuraavanlaiset oman ja vieraan pääoman suhteet katsotaan hyväksyttäviksi:

- 3/1 niiden yhtiöiden osalta, joiden pääasiallinen toiminta on pääomayhtiöiden osuuksien hallinta ja rahoittaminen tai joiden taseen varoista yli 75 prosenttia on yhtiöosuuksia, ja
- 1,5/1 kaikkien muiden yhtiöiden osalta.

Tilanteissa, joissa velkarahoituksen suhteellista osuutta pidetään liian suurena, luokitellaan tällaiset koron maksut uudelleen peitellyksi osingoksi.

I Lisäselvitys ulkomaisia väliyhteisöjä (CFC) koskevan lainsäädännön toiminnasta

1. Mitkä tulot kuuluvat *Hinzurechnungsbesteuerung*-verotuksen piiriin?
(*Hinzurechnungsbesteuerung*: veron perusteena olevaan määrään Saksassa lisättävä ulkomaisen yhtiön tulo)

Ulkomaanverolain (*Außensteuergesetz* - AStG) 8 pykälän 1 kohdassa määritellään tulotyyppi, joka ei kuulu *Hinzurechnungsbesteuerung*-verotuksen piiriin. Tällaista on lähinnä tulo, joka on peräisin ulkomaisen yhtiön aktiivisesta liiketoiminnasta eli yleiseen taloudelliseen toimintaan osallistumisesta. Saksassa veron määräytymisperusteeseen lisättävä tulo sisältää näin ollen kaiken tulon, joka ei ole peräisin ulkomailla harjoitetusta aktiivisesta liiketoiminnasta, kuten osingot, rojaltit ja korot. Vain yksittäistä tilannetta tarkastelemalla aktiivitulo ja passiivitulo voidaan erottaa toisistaan. Ulkomaisen yhtiön asema kyseisen tulon saamisessa on tältä osin ratkaiseva. Tulon luokittelemiseksi asianmukaisella tavalla on tarpeen analysoida ulkomaisen yhtiön tulot AStG:n 8 pykälän 1 kohdassa annetun toimia koskevan luettelon pohjalta.

2. *Hinzurechnungsbesteuerung*-verotuksen ja kaksinkertaista verotusta koskevien sopimusten välinen suhde

Hinzurechnungsbesteuerung-verotusta ei sovelleta, mikäli voiton tosiasiallinen jakautuminen on vapautettu verosta kaksinkertaista verotusta koskevan sopimuksen nojalla. Ulkomaisen yhtiön Saksaan sijoittautuneelle yhtiölle jakamat voitot voidaan vapauttaa verosta (yleensä vanhojen) sopimusten nojalla, mikäli Saksaan sijoittautunut yhtiö omistaa vähintään 10 prosenttia jakajana toimivan yhtiön osakkeista (vapautusmenettelyn soveltaminen voitonjaossa). Verosta vapauttaminen edellyttää, että ulkomaisen yhtiön tulot ovat peräisin aktiivisesta liiketoiminnasta.

Kaksinkertaista verotusta koskevat sopimukset eivät edellytä verosta vapauttamista pääomasijoitustulojen osalta (tulo, joka on peräisin maksuvälineiden, saatavien, arvopapereiden, osuuden tai muiden sellaisten varojen omistamisesta, hoidosta, säilyttämisestä tai kasvattamisesta). Tätä edellä mainitun vapautuksen rajoitusta sovelletaan, mikäli pääomasijoitustuloihin perustuvat tuotot ovat yli 10 prosenttia ulkomaisen yhtiön välivoittoon sisältyvistä kokonaistuloista tai yli 120 000 Saksan markkaa. Kaksinkertaista verotusta koskevan sopimuksen olemassaolosta huolimatta rahoitusyhtiöistä peräisin oleva tulo (korko) sisällytetään veron perusteeseen sisällytettävään lisämäärään, ellei se ole peräisin ulkomaisen yhtiön aktiivista liiketoimintaa edistävästä toiminnasta (muu kuin rahoitustoiminta). Kuitenkin niistä tuloista, jotka ovat peräisin saman konsernin yhtiöiden rahoittamisesta, verotetaan ainoastaan 80:tä prosenttia, mikä johtaa noin 30 prosentin efektiiviseen verotukseen. Kyseinen taso vastasi kutakuinkin *Hinzurechnungsbesteuerung*-verotuksen laukaisevaa verotusta.

Ulkomaille sijoittautuneesta yhtiöstä, jonka pääomasta saksalainen yhtiö omistaa vähintään 10 prosenttia, peräisin oleva tulo ei ole pääomasijoitustuloa, jos tuloon on sovellettu vähintään 25 prosentin verokantaa.

3. Miten välitulo määritetään?

Hinzurechnungsbesteuerung-verotus perustuu Saksassa veropohjaan lisättävään passiivituloon ("*Hinzurechnungsbetrag*"). Lisättävä määrä tarkoittaa ulkomaisen yhtiön kokonaispassiivituloa kyseiseen tuloon sovellettavien verojen vähentämisen jälkeen. Kokonaistulo määritetään Saksan verolainsäädännön mukaisesti. Mikäli ulkomaisella yhtiöllä on sekä aktiivituloa että passiivituloa, kokonaismäärästä on vähennettävä aktiivisesta liiketoiminnasta peräisin oleva tulo. Mikäli aktiivinen liiketoiminta ja passiivitulo ovat niin kiinteästi yhteydessä toisiinsa, että ensin mainitusta peräisin oleva tulo ei ole erotettavissa, kokonaistulo on jaettava suhteessa liikevaihtoon, mikäli muuta asianmukaisempaa suhteuttamisperustetta ei ole käytettävissä.

4. "Alhainen" verotus

Verotusta ei pidetä "alhaisena", mikäli Saksan verolainsäädännön mukaisesti määritettyyn ulkomaisen yhtiön tuloon sovelletaan vähintään 25 prosentin tuloveroa joko maassa, jossa ulkomaisen yhtiön tosiasiallinen johto sijaitsee, tai maassa, jossa ulkomaisen yhtiön pääkonttori (kotipaikka) sijaitsee.

Veronalennuslaissa (*Steuersenkungsgesetz* - StSenkG) selvennetään AStG:n 8 pykälän 3 kohtaa ilman sisältömuutoksia. Se on nyt seuraavanlainen:

"Verotusta pidetään alhaisena ... , mikäli tuloon sovelletaan maassa, jossa ulkomaisen yhtiön tosiasiallinen johto sijaitsee, ja maassa, jossa ulkomaisen yhtiön pääkonttori (kotipaikka) sijaitsee, kummassakin erikseen alle 25 prosentin yhtiöveroa, ...".

Tämä merkitsee, että kun ulkomaisen yhtiön (kaupparekisteriin rekisteröity) pääkonttori/kotipaikka on yhdessä maassa ja tosiasiallinen johto toisessa maassa – toisin sanoen yhtiöllä on kaksi kotipaikkaa, mikä käytännössä on harvinaista – ja kun samaa tuloa verotetaan molemmissa ulkomaissa, *Hinzurechnungsbesteuerung*-verotusta olisi sovellettava ainoastaan, jos verotus jää "alhaiseksi" sekä maassa, jossa pääkonttori/kotipaikka sijaitsee, että maassa, jossa yhtiön tosiasiallinen johto on. Toisin sanoen *Hinzurechnungsbesteuerung*-verotus ei käynnisty, mikäli kyseiseen tuloon sovelletaan "korkeaa" verotusta vähintään yhdessä maassa.

Seuraavassa taulukossa on esimerkkejä:

	Tulon verottaminen		<i>Hinzurechnungsbesteuerung-</i> verotuksen soveltaminen
	pääkonttorin/kotipaikan sijaintimaassa %	maassa, jossa johto sijaitsee %	
1	0	0	Kyllä
2	0	24	Kyllä
3	0	25	Ei
4	10	20	Kyllä
5	10	25	Ei
6	24,9	24,9	Kyllä

5. Verokanta

Lisättävästä määrästä perittävä vero on 38 prosenttia, joka lisätään normaaliin lakisääteiseen yhtiöveroon. Yhtiöverolain (*Körperschaftsteuergesetz – KStG*) 8 b pykälää, joka koskee osinkojen vapauttamista veroista, ei sovelleta lisättyyn määrään.

6. Muita väärinkäytössäännöksiä (yleisen verosäännösten 42 pykälä)

Jos valittu oikeudellinen rakenne, muoto tai järjestely on selkeästi keinotekoinen – esimerkiksi erityiselle oikeudelliselle rakenteelle, muodolle tai järjestelylle ei ole olemassa oleellisia ei-verotuksellisia syitä ja taloudellinen nettotulos on sama kuin suoraan veron perustana olevan tosiseikaston pohjalta – verovelvollisuus muodostuu samoin kuin kyseisten taloudellisten toimien kannalta asianmukaisen oikeudellisen rakenteen, muodon tai järjestelyn pohjalta. Kun on kyse epäasianmukaisen (keinotekoisen) oikeudellisen rakenteen, muodon tai järjestelyn käyttöön perustuvasta väärinkäytöksestä, verotus ei perustu tosiasialliseen tosiseikastoon, vaan asianmukaisemmaksi katsottuun oikeudelliseen rakenteeseen, muotoon tai järjestelyyn.

II Yhtiöverolain 8 b pykälän 5 kohta (5 prosenttia ulkomaisista osingoista katsotaan vähennyskeltottomiksi liiketoiminnan kuluiksi)

Yhtiöverolain 8 b pykälän 5 kohdan nojalla kiinteämääräinen 5 prosenttia osingoista katsotaan vähennyskeltottomiksi liiketoiminnan kuluiksi. Mikäli liiketoiminnan kulut ovat suuremmat kuin 5 prosenttia osingoista, osinkoja ulkomaisista tytäryhtiöistä kohdellaan suopeammin kuin osinkoja kotimaisista tytäryhtiöistä; mikäli liiketoiminnan kulut jäävät kuitenkin alhaisemmiksi, osinkoja kotimaisista tytäryhtiöistä kohdellaan suopeammin kuin osinkoja ulkomaisista tytäryhtiöistä. On mahdotonta sanoa, kumman – kotimaisten vai ulkomaisten tytäryhtiöiden – kohdalla kohtelu on loppujen lopuksi suopeampaa.

Kiinteän määrän soveltaminen vähennyskelpoisissa liiketoiminnan kuluissa on yksinkertaistamistoimenpide, joka on emo-/tytäryhtiödirektiivin 4 artiklan 2 kohdan mukainen, jossa kiinteäksi määräksi vahvistetaan 5 prosenttia tytäryhtiön jakamista voitoista.

**SELVITYKSET ALANKOMAIDEN VEROTUKSELLISEEN KEHYKSEEN
KUULUVISTA KAHDESTA TOIMENPITEESTÄ**

Alankomaiden Antillit – holding-yhtiöiden verokohtelu uudessa verotuksellisessa kehyksessä

Taustaa

Vuoden 1999 joulukuussa Alankomaiden Antilleilla säädettiin osana uutta verotuksellista kehystä joukko veromuutoksia, joihin kuului voittoverosäädöksen muuttaminen ja uuden osinkoverosäädöksen käyttöönotto. Avoimuuden parantamiseksi annetut uudet verosäädökset tulivat voimaan 1. tammikuuta 2000, ja säännöksiä on tarkoitus soveltaa takautuvasti 1. päivästä tammikuuta 2001.

Uudella osinkoverosäädöksellä otettiin käyttöön osinkolähdevero, joka on 10 prosenttia brutto-osingosta. Osinkolähdevero ei kuitenkaan ole vielä tosiasiallisesti voimassa¹.

Alankomaat ja Alankomaiden Antillit tekivät joulukuussa 2000 sopimuksen, joka sisältää muun muassa Antillien lupauksen saattaa lainsäädäntönsä EU:n ja OECD:n (kansainvälisten) verotusperiaatteiden mukaiseksi (ja pitää se niiden mukaisena), sen lupauksen sitoutua OECD:n haitallista verokilpailua koskevaan prosessiin (Antillit teki tämän sitoumuksen marraskuussa 2000) ja lupauksen olla yhteistyössä säästöjen verotusdirektiivin taustalla olevien periaatteiden toteuttamiseksi. Sopimukseen sisältyy lisäksi veroasetuksen muutos Alankomaiden kuningaskunnan osalta. Alankomaiden parlamentin on hyväksyttävä kyseinen muutos. Muutosehdotus on toimitettu äskettäin parlamentille, jonka oletetaan antavan sille hyväksyntänsä vuoden 2001 loppuun mennessä. Alankomaiden Antillit on alusta saakka pitänyt uuden verotuksellisen kehyksen soveltamisen ehtona sitä, että Alankomaiden parlamentti hyväksyy veroasetukseen tehtävän muutoksen.

¹ Osinkoverosäädöksen soveltamisen alkamisajankohta riippuu useista tekijöistä kuten Alankomaiden Antillien sopimuspolitiikasta.

1. Osallistumisvapautus ei edellytä, että yhtiöön, jonka kotipaikka on muualla, sovelletaan voittoveroa tai sen kotipaikkamaassa voittoveroa eikä että tytäryhtiössä olisi oltava osakkaana tietty ajanjakso etujen saamiseksi.
2. Osinkolähdeveroa voidaan alentaa, kun ulkomailta peräisin olevat osingot kulkevat Alankomaiden Antillien yhtiön kautta tämän ulkomaiselle osakkeenomistajalle, edellyttäen että osinkoihin on sovellettu vähintään 5 prosentin ulkomaista lähdeveroa.
3. **Osinkojen jakaminen on monelta osin vapautettu osinkolähdeverosta, mukaan lukien yhtiön purkautuessa maksetut osingot sekä osingot, joita maksavat**
 - yhtiöt, joiden osakkeet on otettu viralliselle pörssilistalle
 - verovapaat yhtiöt
 - offshore-yhtiöt
 - yhtiöt, jotka ovat *Shipping Registration Ordinance* -säädöksen mukaisia.
4. Lisäksi vapautuksia osinkolähdeverosta myönnetään Alankomaiden Antillien yhtiön sellaiselle ulkomaiselle yhtiölle maksamille osingoille, jolla on yhden vuoden keskeytyksettömän ajanjakson hallussaan vähintään 25 prosenttia Alankomaiden Antillien yhtiön osakkeista tai äänivallasta.
5. Osinkolähdevero ei ole vielä tosiasiallisesti voimassa¹, mutta sen tullessa tosiasiallisesti voimaan veronmaksajilla on mahdollisuus valita 12 kuukauden saavutettujen etuuksien säilyttämissääntö.

¹ Osinkoverosäädöksen soveltamisen alkamisajankohta riippuu useista tekijöistä kuten Alankomaiden Antillien sopimuspolitiikasta.

Alankomaiden Antillien yhtiöt ovat vapautettuja voittoverosta kaikkien etujen osalta (osingot, luovutusvoitot, voitonjako jne.), jotka kytkeytyvät määräosakkuuteen yhtiössä, jonka kotipaikka on Antilleilla, sekä 95 prosenttisesti sellaisten etujen osalta, jotka ovat peräisin osallistumisesta yhtiöön, jonka kotipaikka on muualla. Osakkuutta Alankomaiden Antillien verovapaassa yhtiössä kohdellaan osuutena yhtiössä, jonka kotipaikka on muualla.

Osinkolähdeveroa voidaan alentaa ja/tai siitä voidaan vapauttaa (lakisääteinen verokanta: 10 prosenttia brutto-osingosta) erityisehtojen perusteella (perusteina esimerkiksi osingon alkuperä ja päämäärä, osinkoa jakavan yhtiön luonne ja osakkuuden koko), kuten edellä todettiin.

Alankomaiden Antillit - verovapaat yhtiöt uudessa verotuksellisessa kehyksessä

Taustaa

Vuoden 1999 joulukuussa Alankomaiden Antilleilla säädettiin osana uutta verotuksellista kehystä joukko veromuutoksia, joihin kuului voittoverosäädöksen muuttaminen ja uuden osinkoverosäädöksen käyttöönotto. Avoimuuden parantamiseksi laadittu uusi verotuksellinen kehys tuli voimaan 1. tammikuuta 2000. Uuden verotuksellisen kehysten tosiasiallisen soveltamisen alkamisajankohtaa on siirretty vuodella eli 1. päivästä tammikuuta 2000 1. päivään tammikuuta 2001. Tässä yhteydessä on todettava, että useimpia säännöksiä on tarkoitus ryhtyä soveltamaan takautuvasti 1. päivästä tammikuuta 2001 alkaen¹.

Muutetulla voittoverosäädöksellä otettiin käyttöön uusi järjestely eli Alankomaiden Antillien verovapaa yhtiö. Verovapaalla yhtiöllä ei ole tarkoitus korvata nykyisiä offshore-järjestelyjä F020 ja F023. Nykyisiä offshore-verojärjestelyjä ei kumottu 1. tammikuusta 2000 alkaen. Offshore-järjestelyt jäivät edelleen voimaan ja sovellettaviksi, ja ne kumotaan (lukuun ottamatta saavutettujen etuuskien säilyttämissääntöä) siinä vaiheessa, kun uusi verotuksellinen kehys tulee voimaan ja sitä aletaan soveltamaan.

Alankomaat ja Alankomaiden Antillit tekivät joulukuussa 2000 sopimuksen, joka sisältää muun muassa Antillien lupauksen saattaa lainsäädäntönsä EU:n ja OECD:n (kansainvälisten) verotusperiaatteiden mukaiseksi (ja pitää se niiden mukaisena), sen lupauksen sitoutua OECD:n haitallista verokilpailua koskevaan prosessiin (Antillit teki tämän sitoumuksen marraskuussa 2000) ja lupauksen olla yhteistyössä säästöjen verotusdirektiivin taustalla olevien periaatteiden toteuttamiseksi. Sopimukseen sisältyy lisäksi veroasetuksen muutos Alankomaiden kuningaskunnan osalta. Alankomaiden parlamentin on hyväksyttävä kyseinen muutos. Muutosehdotus on toimitettu äskettäin parlamentille, jonka oletetaan antavan sille hyväksyntänsä vuoden 2001 loppuun mennessä. Alankomaiden Antillit on alusta saakka pitänyt uuden verotuksellisen kehysten soveltamisen ehtona sitä, että Alankomaiden parlamentti hyväksyy veroasetukseen tehtävän muutoksen.

¹ Osinkoverosäädöksen soveltamisen alkamisajankohta riippuu useista tekijöistä kuten Alankomaiden Antillien sopimuspolitiikasta.

Toiminnan ehdot

1. Alankomaiden Antillien verovapaan yhtiön johdon on pidettävä rekisteriä kaikkien niiden osakkeenomistajien nimistä ja osoitteista, jotka omistavat yli 5 prosenttia yhtiön maksetusta pääomasta.
2. Verovapaan yhtiön hallintoon osallistuminen rajataan koskemaan vain yksityishenkilöitä ja virallisesti hyväksytyjä omaisuudenhoitotoimistoja, jotka asuvat Alankomaiden Antilleilla. Tietyin edellytyksin myös muualla asuvat (engl. *non-resident*) voivat osallistua johtamiseen.
3. Kirjanpito ja tilinpäätös on annettava riippumattoman tilintarkastajan tarkastettavaksi, jonka on annettava pätevä tilintarkastajan lausunto.
4. Yhtiö ei saa olla pankki tai muu rahoituslaitos, joka kuuluu Alankomaiden Antillien pankkivalvonnan piiriin.
5. Yhtiöjärjestyksen mukaisesti ja käytännössä yhtiön tavoitteena on oltava yksinomaan tai lähes yksinomaan
 - luotonanto ja varojen sijoittaminen
 - rahoituspalvelujen tarjoaminen
 - esittämiinsä tavoitteisiin liittyvän toiminnan tai liittyvien toimintojen suorittaminen.
6. Verovapaa yhtiö on sekä Antilleilla että muualla asuvien käytettävissä.

Veroedut

Uuden järjestelyn mukaan Alankomaiden Antillien verovapaa yhtiö on vapautettu sekä voittoverosta, jonka lakisääteinen verokanta on 30 prosenttia (34,5 prosenttia, kun mukaan luetaan saaria koskeva 15 prosentin lisämaksu), että osinkolähdeverosta, jonka lakisääteinen verokanta on 10 prosenttia. Uudessa verotuksellisessa verokehyksessä sovelletaan edellä mainittuja verokantoja.

KOOSTE:
JÄSENVALTIOIDEN TOIMITTAMAT AJANTASAISTETUT TIEDOT
HAITALLISTEN TOIMENPITEIDEN PURKAMISESTA
MUKAAN LUKIEN JÄSENVALTIOIHIN LIITTYVÄT TIEDOT

ITÄVALTA

Itävalta on jo ilmoittanut suunnittelemistaan toimenpiteistä 26. huhtikuuta 2001 päivätyssä kirjeessämme. Yhtiöverolain 10 pykälän 3 kappaletta koskevat muutokset on pantu alulle, siten että uusia edunsaajia ei ole 31. joulukuuta 2001 jälkeen.

Lopputervehdys

BELGIA

Ohessa toimitetaan 26. syyskuuta 2001 esittämämme pyynnön johdosta kuvaus toimenpiteistä, joihin Belgia on valmis ryhtymään vastatakseen toimenpiteiden purkamista koskeviin Ecofin-neuvostossa 26. ja 27. marraskuuta 2000 tekemiinsä sitoumuksiin.

– **Alustava huomautus**

Belgian hallitus on äskettäin pannut alulle laajan yhtiöverotusuudistuksen. Belgian ministerineuvosto hyväksyi lokakuun alussa 2001 tämän uudistuksen, jonka näkyvin vaikutus on ollut nimellisverokannan alentaminen 40,17 prosentista 33,99 prosenttiin. Lakiehdotus, johon uudistus sisältyy, annetaan viipymättä Belgian parlamentin käsiteltäväksi. Kahdesta jäljempänä kuvatusta toimenpiteiden purkamista koskevasta toimenpiteestä on säädettävä lailla, ja ne voitaisiin siten joko sisällyttää Belgian hallituksen ehdottamaan uudistusta koskevaan lakiehdotukseen tai esittää parlamentin lakiehdotuksena rinnakkain yhtiöverouudistuksen kanssa.

– **Toimenpiteiden purkaminen**

Käytännesääntöryhmän 23. marraskuuta 1999 esittämässä raportissa (SN 4901/99) mainitaan Belgian osalta viisi verotuksellista toimenpidettä, jotka voivat olla haitallisia: koordinointikeskukset, jakelukeskukset, palvelukeskukset, Yhdysvaltojen ulkopuolisia myyntiyhtiöitä (*US Foreign Sales Corporations*) koskeva järjestelmä sekä epävirallista pääomaa koskevat päätökset.

– **Koordinointikeskukset**

Koordinointikeskusjärjestelmää koskevien toimenpiteiden purkaminen edellyttää lain säätämistä. Euroopan komission aloittamat Belgian vastaiset valtioneukia koskevat toimet aiheuttavat kuitenkin sen, että Belgian yhteistyö käytännesääntöjen seurantatyöryhmässä on mahdotonta. Belgian on nimittäin tällä hetkellä vastattava kahteen menettelyyn: tuomioistuinmenettelyyn, joka ratkaistaan todennäköisesti Euroopan yhteisöjen tuomioistuimessa, sekä poliittiseen menettelyyn, jota käsitellään käytännesääntöjen seurantatyöryhmässä. Belgian ei ole mahdollista panostaa kokonaisvaltaisesti molempiin menettelyihin, koska jos Belgia mahdollisesti hyväksyisi omalta osaltaan toimenpiteiden purkamista koskevat toimenpiteet käytännesääntöjen osalta, se voisi olla Belgialle haitallista käsiteltäessä valtioneukia koskevan tuomioistuinmenettelyn yhteydessä hyödyllisiä toimenpiteitä. Tämän vuoksi Belgia katsoo, että tällä hetkellä ei ole asianmukaista ryhtyä koordinointikeskusten järjestelmää koskevien toimenpiteiden purkamiseen.

– **Jakelu- ja palvelukeskukset**

Hallinnollisia yleiskirjeitä, joilla molemmat järjestelmät on otettu käyttöön, muutetaan seuraavasti:

- "cost plus" lasketaan tapauskohtaisesti järjestelmän soveltamista pyytävän yrityksen tosiasiallisen tilanteen mukaan,
- "cost plus" -menetelmän laskennalliseen perustaan sisällytetään kaikki keskuksen aiheuttamat menot.

– **Yhdysvaltojen ulkopuolisia myyntiyhtiöitä koskeva järjestelmä**

Maailman kauppajärjestön viimeaikaisesta kehityksestä johtuu, että Yhdysvallat joutuu muuttamaan ulkopuolisia myyntiyhtiöitään koskevaa järjestelmäänsä noudattaakseen järjestön sääntöjä. Kun Maailman kauppajärjestö on tehnyt lopullisen päätöksen Yhdysvaltojen ulkopuolisia myyntiyhtiöitä koskevasta järjestelmästä ja kun USA on mukautunut siihen, Belgia poistaa tähän liittyvän verotusjärjestelmänsä.

– **Epävirallista pääomaa koskevat päätökset**

Käytännesääntöjen seurantatyöryhmän raportin hyväksymisen yhteydessä 23. marraskuuta 1999 (SN 4901/99) Belgia johdonmukaisesti kielsi järjestelmän olevan haitallinen, koska epävirallista pääomaa koskeva periaate todennäköisesti hyväksytään IAS-standardiksi (kansainvälinen tilinpäätösstandardi). Belgia aikoo kuitenkin ehdottaa järjestelmälle kiistatonta oikeusperustaa. Uusi laki (ks. alustava huomautus) korvaa vuodelta 1831 olevan *arrêté du Regent* -säädöksen. Varsinaista verotusjärjestelmää sovelletaan jatkossa tapauskohtaisesti yrityksen tosiasiallisen tilanteen mukaan, ja verotusjärjestelmän soveltamista koskevasta päätöksestä ilmoitetaan sille jäsenvaltiolle, jossa emoyhtiön kotipaikka sijaitsee.

TANSKA

25.10.2001

AAM 21 Holding-yhtiöt

Holding-järjestelmää on muutettu 25. huhtikuuta 2001 annetulla lailla nro 282 1. päivästä heinäkuuta 2001 alkaen. Uudet säännöt koskevat sekä "nykyisiä" että "uusia edunsaajia".

Yleissääntöjen mukaisesti sellaisen yhtiön maksamista osingoista, jonka kotipaikka on Tanskassa, peritään 28 prosentin lähdevero. Verokantaa voidaan alentaa kaksinkertaisen verotuksen estämisestä tehdyn sopimuksen nojalla.

Osingot on kuitenkin vapautettu Tanskan valtion verotuksesta, jos osingot maksetaan sellaiselle emoyhtiölle, joka on omistanut vähintään 25 prosenttia osinkoja jakavan yhtiön osakepääomasta ilman keskeytystä vähintään yhden vuoden ajan, joka on se vuosi, jonka kuluessa osingot maksetaan.

Niiden sääntöjen mukaan, jotka olivat voimassa 30. kesäkuuta 2001 saakka, verovapautusta sovellettiin emoyhtiölle maksettaviin osinkoihin riippumatta siitä, oliko emoyhtiön kotipaikka Tanskassa vaiko jossakin muussa maassa.

Muutos edellyttää, että verovapautusta sovelletaan vain ulkomaiselle emoyhtiölle maksettuihin osinkoihin, jos Tanska vapauttaa osingot verotuksesta tai keventää verotusta EU:n emo- ja tytäryhtiödirektiivin tai Tanskan kaksinkertaisen verotuksen estämisestä tehdyn sopimuksen mukaisesti.

Tanskalaisen tytäryhtiön ulkomaiselle emoyhtiölleen maksamat osingot ovat siten nyt 28 prosentin lähdeveron alaisia, jos kyseiset osingot eivät kuulu emo- ja tytäryhtiödirektiivin soveltamisalaan tai kaksinkertaisen verotuksen estämisestä tehdyn sopimuksen soveltamisalaan.

Tanskalla ei ole kaksinkertaisen verotuksen estämistä koskevia sopimuksia verokeidasalueiden kanssa.

Uudet säännöt tulivat voimaan sellaisten osinkojen osalta, jotka maksetaan 1. heinäkuuta 2001 tai sen jälkeen, riippumatta siitä, koska ulkomainen emoyhtiö on tanskalaisen tytäryhtiön osakkeet hankkinut.

Siten 25. huhtikuuta 2001 annetussa laissa nro 282 ei ole saavutettujen etuuksien säilyttämislausekkeita. Uusia sääntöjä sovelletaan myös niihin ulkomaisiin emoyhtiöihin, jotka saivat etuja aiemmin voimassa olleiden sääntöjen mukaan.

Tanska ei halua säilyttää marraskuulta 1999 olevan raportin alaviitteitä 22 ja 27.

SUOMI

25.10.2001

KÄYTÄNNESÄÄNNÖT – TOIMENPITEIDEN PURKAMINEN

Käytännesääntötyöryhmä on pyytännyt jäsenvaltioita avustamaan työryhmää toimittamalla tietoja toimenpiteistä, joita ne ovat valmiita toteuttamaan täyttääkseen marraskuussa 2000 hyväksytyissä Ecofin-neuvoston päätelmissä annetut sitoumukset uusien edunsaajien osalta.

Seuraavassa Suomen raportti edellä mainitusta asiasta:

Uudet edunsaajat

Suomen osalta vuoden 1999 raportissa oli vain yksi mahdollisesti haitallisena pidetty toimenpide (B008, Ahvenanmaa, omavakuutuslaitokset (*captive insurance*). Ahvenanmaan maakuntahallituksen mukaan sellaisia yhtiöitä ei ole, joihin omavakuutuslaitossääntöjen etuja sovellettaisiin.

Kuten olemme jo aiemminkin todenneet, maakuntahallitus on ilmoittanut katsovansa, ettei se ole poliittisesti sidottu muuttamaan omavakuutuslaitoksia koskevaa lainsäädäntöään. Perusteeksi tälle lausunnolle maakuntahallitus totesi, että käytännesääntöjen käsittely ei ole ollut niin avointa, jotta maakuntahallitus voisi arvioida siihen liittyvän työn sisältöä. Lisäksi maakuntahallitus katsoo, että tässä vaiheessa tehty päätös koskee vain sellaisia verotuksellisia toimenpiteitä, jotka ovat mahdollisesti haitallisia.

Maakuntahallitus on kuitenkin ilmoittanut olevansa valmis jatkamaan poliittista keskustelua verotoimenpiteensä muuttamisesta. Suomen hallitus jatkaa poliittista keskustelua maakuntahallituksen kanssa myös mahdollisista (uusista) edunsaajista 31. joulukuuta 2001 jälkeen.

RANSKA

VALTIOSIHTTEERI, BUDJETTIASIAT

Käytännesääntöjen seurantatyöryhmän 26. syyskuuta 2001 pidetyn kokouksen jälkeen ja seuraavan, 17. lokakuuta pidettävän kokouksen ja Ecofin-neuvostolle annettavan raportin valmistelemiseksi pyysitte toimittamaan tietoja suunnitellusta toimenpiteiden purkamisesta.

Ranska on antanut täydelliset vastaukset niistä muutoksista, joita se voisi toteuttaa noudattaakseen haitallisten järjestelmien luettelossa olevien toimenpiteiden purkamisesta annettuja sitoumuksia, ellei parlamentin kannasta muuta johdu (ks. edelliset tiedonannot 22.3.2000, 19.10.2000 ja 20.4.2001).

Toimenpiteiden purkaminen Ranskassa on jo aloitettu, sillä vuoden 2001 talousarviolaille on muutettu öljy- ja kaasuvarastojen uusimisvarauksia koskevaa järjestelmää. Katsomme, että kyseisillä muutoksilla poistetaan kyseisen järjestelmän haitallinen luonne. Tässä hengessä olisi toivottavaa, että seurantatyöryhmä voisi perusteellisesti tarkastella jäsenvaltioiden toteuttamia tai suunnittelemissa toimia haitallisiksi katsottujen järjestelmiensä tai niiden haitallisten ominaispiirteiden purkamiseksi.

Mitä tulee toimenpiteiden purkamiseen ja uusiin edunsaajiin, katsomme näiden kahden asian olevan meidän kannaltamme toisiinsa sidoksissa ja niitä käsitellään samanaikaisesti, siten että muutokset tulevat voimaan 1. tammikuuta 2002. Pystymme toteuttamaan tarvittavat toimenpiteet ennen tämän vuoden loppua. Valtiontukimenettelyjen aloittaminen saattaa kuitenkin sotkea aikataulua.

Mielestämme ei ole tarpeen antaa parlamentin käsiteltäväksi jonkin ajan kuluttua uudelleen muutoksia järjestelmiin, joista parlamentti on juuri ilmoittanut kantansa käytännesääntöjen nojalla.

Vuoden 1999 raportin alaviite, jossa muistutetaan Ranskan kannan olevan, että veropaketin eri osat liittyvät toisiinsa, voidaan poistaa.

Lopputervehdys

SAKSA

4.10.2001

Toimenpiteiden purkaminen: Saksan valtuuskunnan vastaus

Toimenpiteen AAM019 (järjestelmä, joka koskee Saksassa olevien ulkomaisten yhtiöiden valvonta- ja koordinointikeskusten katetta) purkamisen osalta ilmoitan, että Saksa on kumonnut säännöksen 1. päivästä tammikuuta 2001 (ks. asiak. 14430/01 FISC 219).

Lopputervehdys

KREIKKA

12.10.2001

Toimenpiteiden purkaminen: käytännesääntöryhmän 26.9.2001 pidetyn kokouksen jatkotoimet
viite: toimittamanne asiakirja, päivätty 2.10.2001

Toimenpiteiden purkamisen osalta ilmoitamme, että Kreikan parlamentille on äskettäin annettu hyväksyttäväksi lakiehdotus, jonka 7 artiklassa säädetään lain 89/1967 (B.11 käytännesääntöryhmän kuvauksessa) poistamisesta.

Tarkemmin edellä mainitun 7 artiklan säännökset kuuluvat seuraavasti:

1. kohta: Lailla 89/1967 (Virallinen lehti 132A) säädettyjä vapautuksia tulleeihin, veroihin ja muihin etuuksiin nähden ei sovelleta ulkomaisiin, Kreikkaan sijoittautuneihin teolliskaupallisiin yrityksiin 1 päivästä tammikuuta 2002 alkaen.
2. kohta: Edellisessä kohdassa tarkoitettuihin yrityksiin, jotka jo tällä hetkellä ovat lain 89/1967 alaisia, sovelletaan sitä edelleen tulli- ja verovapautusten osalta 1 päivään joulukuuta 2005 asti.

IRLANTI

9.10.2001

Käytännösäännöt (yritysverotus)

- 1) Toimenpiteiden purkaminen ja uudet osallistujat
- 2) Marraskuussa 1999 annetun raportin alaviitteiden poistaminen

Toimitan oheisena puheenjohtajan pyynnöstä seuraavat asiakirjat

- selvitys siitä, miten Irlanti on pannut täytäntöön Ecofin-neuvoston marraskuussa tekemät päätelmät, jotka koskevat erityisesti toimenpiteiden purkamista ja uusia edunsaajia, ja
- ilmoitus Irlannin tämänhetkisestä kannasta marraskuussa 1999 annetun raportin alaviitteisiin – hyväksymme sen, että Irlannin neljästä alaviitteestä poistetaan kolme työryhmän myöhemmän työskentelyn perusteella.

**Marraskuussa 2000 kokoontuneen Ecofin-neuvoston päätelmissä
uusista edunsaajista tehdyn sitoumuksen täytäntöönpano**

Marraskuussa 2000 kokoontuneessa Ecofin-neuvostossa tehdyn uusien edunsaajien koskevan sitoumuksen täytäntöönpano (käytännösääntöjä koskevien päätelmien 4 kohta)

"yritykset voivat tulla haitallisten järjestelmien piiriin vain 31. joulukuuta 2001 asti, paitsi jos kyseisten järjestelmien osalta on voimassa oleva komission päätös, jossa säädetään pidemmästä kestosta valtiontukien puitteissa, ja hyötyä niistä joka tapauksessa vain 31. joulukuuta 2002 asti",

Tilanne käytännösääntöryhmän enemmistön haitallisiksi katsomia viittä Irlannin toimenpidettä koskevien uusien edunsaajien suhteen on seuraava

<u>B001</u> Kansainvälinen rahoituspalvelukeskus Dublin	Marraskuussa 2000 kokoontuneen Ecofin-neuvoston päätelmät on pantu täytäntöön uusien edunsaajien koskevilta osin.
<u>C024</u> 10 prosentin tuotantoverokanta	Marraskuussa 2000 kokoontuneen Ecofin-neuvoston päätelmät on pantu täytäntöön uusien edunsaajien koskevilta osin.
<u>C025</u> Öljytuotteiden verotus	Tätä toimenpidettä ei enää voida pitää haitallisena, koska verokanta (25 prosenttia), jota sovelletaan sekä uusiin edunsaajiin että olemassa oleviin yhtiöihin, on nyt korkeampi kuin yleisesti sovellettava verokanta (20 prosenttia).
<u>D017</u> Shannonin lentokenttä	Marraskuussa 2000 kokoontuneen Ecofin-neuvoston päätelmät on pantu täytäntöön uusien edunsaajien koskevilta osin.
<u>E007</u> Ulkomailta saadut tulot	Marraskuussa 2000 kokoontuneen Ecofin-neuvoston päätelmät on pantu täytäntöön uusien edunsaajien koskevilta osin.

Marraskuussa 1999 annetun raportin alaviitteiden poistaminen

Irlannin marraskuussa 1999 annettuun raporttiin tekemiä alaviitteitä koskeva kanta on tällä hetkellä seuraava:

Alaviite 4	Voimme nyt hyväksyä alaviitteen 4 poistamisen.
Alaviite 21	Alaviitteen 21 varauma on Irlannille perustavanlaatuinen ja haluaisimme säilyttää sen raportissa. Käytännessä ei ole mitään perusteita sille, että jonkin toisen maan verotustasoa pidettäisiin yksittäisen toimen arvioinnin osana.
Alaviite 28	Toimenpide E007 on nyt purettu, mutta jäljellä on rajoitettu määrä siirtymävaiheen tapauksia. Tämän vuoksi haluaisimme säilyttää alaviitteen 28 toistaiseksi.
Alaviite 38	Koska toimenpide C 24 on purettu täysin Ecofin-neuvoston marraskuussa 2000 tehtyjen päätelmien mukaisesti, voimme nyt hyväksyä alaviitteen 38 poistamisen lukuun ottamatta viimeistä virkettä, joka on toimenpidettä C25 koskeva yksinkertainen toteamus.

ITALIA

12. helmikuuta 2001 päivätyssä kirjeessänne pyydätte käytännesääntöryhmän työskentelyyn viitaten minua ilmoittamaan, mitä toimenpiteitä Italian hallitus aikoo toteuttaa Italiassa käytössä olevan järjestelmän osalta.

Kuten tiedätte, käytännesääntöryhmän Ecofin-neuvostolle 29.11.1999 toimittaman raportin luettelossa, joka koskee tosiasiallisesti haitallisiksi todettuja toimenpiteitä, Italian kohdalla mainitaan ainoastaan yksi järjestelmä eli Triesten vakuutus- ja rahoituspalvelukeskus (*Centro di servizi finanziari e assicurativi di Trieste*) (19.1.1991 annetun lain N:o 19 3 artikla).

Vahvistan, että Italia on sitoutunut olemaan toteuttamatta kyseistä keskusta. Tästä on ilmoitettu virallisesti komissiolle (kilpailun pääosastolle) pysyvän edustuston välityksellä jo viime vuoden syyskuussa.

Toistan, että Italia tukee täysin käytännesääntöryhmän työn ja koko veropaketin eteenpäin saattamista.

LUXEMBURG

Käytännesäännöt – 26.9.2001 pidetyn kokouksen jatkotoimet

Purkaminen

Luxemburgin valtuuskunnan vastaus

Johdanto

Käytännesääntötyöryhmän 28.6.2001 pidettyyn kokoukseen pohjautuvaa aikataulua ja tulevaa työskentelyohjelmaa koskevassa puheenjohtajavaltion ilmoituksessa (10302/1/01 REV 1 FISX 122) todetaan, että

"7.

Jotta työryhmä voisi edistyä 29. marraskuuta 1999 kokoontuneelle Ecofin-neuvostolle toimittamansa selvityksen liitteessä C lueteltujen yhteensä 66 toimenpiteen purkamisen käsittelyssä, Ecofin-neuvostolle on laadittava selvitys:

- *toimenpiteistä, jotka jäsenvaltiot ovat valmiit panemaan täytäntöön täyttääkseen marraskuussa 2000 kokoontuneen Ecofin-neuvoston päätelmien mukaisen sitoumuksensa uusien edunsaajien osalta, ja*
- *siitä, haluavatko ne jäsenvaltiot, jotka ovat tehneet varaumia vuoden 1999 marraskuussa laaditun selvityksen alaviitteisiin, pitää kyseiset varaukset voimassa ottaen huomioon työryhmässä myöhemmin suoritettu käsittely."*

Kyseisen työskentelyohjelman mukaisesti käytännesääntötyöryhmä ehdottaa, että sen 17.10.2001 pidettävässä kokouksessa käsitellään toimenpiteiden purkamiseen liittyvää ongelmakokonaisuutta.

Luxemburgin valtuuskunta on tyytyväinen siihen, että veropaketin tasapainoisuuden kannalta välttämätöntä toimenpiteiden purkamista koskeva käsittely aloitetaan uudelleen. Se ei voi kuitenkaan olla huomauttamatta, että tämän asian käsittelyä haittaavat marraskuussa 1999 annetun raportin alaviitteet sekä useat muut tekijät, joista mainittakoon seuraavat:

- se, että luetteloa haitallisista toimenpiteistä ei ole edelleenkaan virallisesti hyväksytty Ecofin-neuvostossa

- komission äskettäinen aloite valtiontuista
- eräät lausumista, joita annettiin 26. ja 27.11.2000 kokoontuneen Ecofin-neuvoston päätelmiin liittyen
- sekaannus käytäntöjen kriteerien, loppuraportin käsitteen '*features*' sekä "suuntaviivojen" käsitteen '*features*' välillä
- epävarmuus voimassaoloajan pidennystä koskevien pyyntöjen käsittelyn tuloksesta.

Erityisesti se, että komissio aloitti tiettyihin jäsenvaltioihin kohdistetut määräysten laiminlyönnistä johtuvat menettelyt joidenkin yhteensä 66 toimenpiteen luettelossa mainittujen järjestelmien johdosta, voi olla omiaan haittaamaan käytäntöjen mukaisia purkamistoimia, kun joudutaan oikeudelliseen menettelyyn, jolla on omat sääntönsä, ja tietyt käytäntöissä esitetyt toimet tai niiden ohessa tehtävät toimet voivat aiheuttaa ongelmia ja jopa olla komission aloittaman tukimenettelyn kanssa yhteensopimattomia.

Lisäksi muiden toimenpiteiden suhteen vallitsee epävarmuus. Esimerkiksi on syytä panna merkillä, että komissio pyysi valtiontukimenettelyihin liittyviä tietoja, vaikka se ei ole vieläkaan päättänyt, aloitetaanko laiminlyöntejä koskeva menettely vai ei. Tästä epävarmuudesta on monenlaisia seurauksia, jotka vaikeuttavat käytäntöihin perustuvaa työtä. Esimerkiksi todettakoon myös, että jos järjestelmä puretaan, ei ole mitään varmuutta siitä, että purkaminen, jos järjestelmä katsotaan tueksi, on tukea koskevien vaatimusten mukainen, ja huomattakoon, että purkamistoimella voi sinällään olla oikeudellinen vaikutus jopa valtiontukia koskevaan komission päätökseen.

Muistutetaan, että käytäntöjen J-kohdan, jossa määrätään tukisääntöjen soveltamisesta tiukasti, eräänä tavoitteena, ellei peräti päätavoitteena oli välttää käytäntöissä haitallisiksi katsottujen järjestelmien kaltaisten järjestelmien kelpuuttaminen vastedes tai edelleen sallitun valtionavun piiriin.

Toimenpiteiden purkaminen, uudet edunsaajat

Marraskuussa 2000 veropaketista tehtyjen päätelmien yhteydessä jäsenvaltiot ovat periaatteessa sitoutuneet huolehtimaan siitä, että haitallisten järjestelmien piiriin voi tulla uusia yrityksiä vain 31.12.2001 saakka ja että yritykset voivat olla niiden edunsaajina enintään 31.12.2002 saakka.

On todettava, että kyseinen sitoumus koskee "haitallisia järjestelmiä" eikä "käytännösääntötyöryhmän Ecofin-neuvostolle 29.11.1999 toimittaman raportin liitteessä C mainittuja toimenpiteitä" ja siinä edellytetään siten sopimukseen pääsemistä haitallisten toimenpiteiden luettelosta vuoden loppuun mennessä. Kuitenkin on niin, että Ecofin-neuvoston 10.7.2001 hyväksymään veropaketin aikatauluun ei sisälly mainitunlaisen sopimuksen tekemistä vuonna 2001.

Luxemburgin valtuuskunta on valmis tekemään kaiken tarpeellisen täyttääkseen yhdessä muiden jäsenvaltioiden ja jäsenvaltioista riippuvaisten tai niihin assosioituneiden alueiden kanssa nämä asiaa koskevat sitoumukset yleensä ja erityisesti uusien edunsaajien osalta asetetussa määräajassa.

Marraskuussa 1999 laaditun raportin liitteessä C Luxemburgin kohdalla mainitun kahden toimenpiteen – koordinoitikeskusten ja rahoitusyhtiöiden – osalta ei ole uusia edunsaajia, koska molemmat asianomaiset yleiskirjeet on kumottu.

Marraskuussa 1999 laaditun raportin liitteessä C Luxemburgin kohdalla mainittujen kolmen muun toimenpiteen osalta Luxemburg on sitä mieltä, että haitallisten toimenpiteiden luettelon hyväksyminen etukäteen on ehdoton edellytys niitä koskevien lainsäädäntömenettelyjen aloittamiselle kansallisella tasolla.

Näistä yleisistä kommentteista riippumatta ja palauttaen mieliin edellä valtiontuista esitetyt huomautukset Luxemburgin valtuuskunta on valmis harkitsemaan seuraavia toimenpiteitä pitääkseen kiinni uusia edunsaajia koskevasta sitoumuksestaan.

Holding-yhtiöitä koskevan vuoden 1929 järjestelyn osalta Luxemburg on valmis muuttamaan holding-yhtiöiden verojärjestelystä 31.7.1929 annettua lakia.

Jälleenvakuutusosalalla vahinkosuhteissa tapahtuvia heilahteluja varten tehtävän varauksen osalta muistettakoon, että Luxemburg ei ole yhtä mieltä työryhmän tekemän arvion kanssa. Luxemburg on kuitenkin valmis muuttamaan vakuutusosalasta ja erityisesti jälleenvakuutuksista 6.12.1991 annetun lain 95, 96, 98 ja 99 pykälän soveltamiseksi 20.12.1991 annettua suurherttuan asetusta.

Rahoitussivuliikkeiden osalta Luxemburg on valmis aloittamaan neuvottelut Sveitsin kanssa Sveitsin ja Luxemburgin välisen verosopimuksen täydentämiseksi siten, että korvattaisiin verohyvitysjärjestelmä vapautusjärjestelmällä, mikäli sellainen osoittautuisi tarpeelliseksi, jotta sivuliikkeet sopeutettaisiin muissa jäsenvaltioissa olemassa oleviin vastaavanlaisiin järjestelmiin, joita ei mainita käytännesäännöissä.

Marraskuussa 1999 annetun raportin alaviitteet

Marraskuussa 1999 annetussa raportissa on kolme Luxemburgin valtuuskunnan puolesta tehtyä alaviitettä.

Ensimmäisessä alaviitteessä Luxemburgin valtuuskunta muistuttaa, että käytännesäännöt kattavat yritysverotuksen ja koskevat toimenpiteitä, jotka vaikuttavat tai voivat vaikuttaa merkittävästi yrityksen liiketoiminnan sijoittumiseen yhteisössä, ja ilmoittaa, että sen on hyvin vaikea hyväksyä valittua epäsymmetristä lähestymistapaa, mistä syystä positiiviset arviot on yleensä annettu vain niistä toimenpiteistä, jotka liittyvät konsernin sisäisiin palveluihin ja rahoituspalveluihin sekä offshore-yhtiöihin.

Toinen Luxemburgin valtuuskunnan laatima alaviite koskee toimenpiteen B7 "Varaus vahinkosuhteissa tapahtuvia heilahteluita varten" arviointia. Luxemburg toistaa tässä alaviitteessä lisäksi kantansa (joka on selostettu asiakirjassa FISC 211/98 ADD 1) perusteiden 1b ja 2b arviointiin ja siihen, ettei käytännesääntöjen G-kohdan 1 alakohtaa sovelleta (valtioiden välinen vertailu).

Luxemburgin valtuuskunta haluaa säilyttää nämä kaksi alaviitettä. Aivan erityisesti käytännesääntöjen soveltamisalaan liittyvän ongelmakokonaisuuden ja tiettyjen perusteiden tulkintaan liittyvän ongelmakokonaisuuden sekä valtioiden välisen vertailukäytännön puuttumiseen liittyvän ongelmakokonaisuuden osalta ei työryhmän myöhempi työskentely ole pohjautunut sen tasapainoisempaan filosofiaan kuin mihin marraskuussa 1999 annettu raportti perustui. Luxemburgin huolestuneisuus vielä lisääntyy Euroopan unionin laajentumisen johdosta ja siksi, ettei käytännesääntöjä tarkisteta.

Kolmannessa alaviitteessä, joka koskee niin kutsuttuja "osallistumisvapautuksia", Luxemburg on tehnyt eräänlaisen tarkasteluvarauman, jonka syynä on epäselvä viittaus vaikutukseen, joka ulkomaisia välyhtiöitä koskevalla lainsäädännöllä on osallistumisvapautuksia koskeviin positiivisiin tai negatiivisiin arvioihin. Luxemburgin valtuuskunta on valmis poistamaan tämän alaviitteen.

ALANKOMAAT

Vastauksena tiedusteluunne toimenpiteiden purkamisesta ja siitä, haluaako Alankomaat säilyttää marraskuussa 1999 annettuun raporttiin tekemänsä varaukset, ilmoitan seuraavat tiedot.

Alankomaiden suhtautuminen etukäteissopimusten tekemiseen on muuttunut 1.4.2001, jolloin päätöskäytännön tilalle otettiin etukäteishinnoittelusopimus-/ennakkopäätöskäytäntö (*Advance Pricing Agreement, APA / Advance Taxruling, ATR*). Etukäteishinnoittelujärjestelyn (APA) saamista koskevat edellytykset ovat täysin siirtohinnoittelua koskevissa, vuonna 1999 julkaistuissa OECD:n suuntaviivoissa tästä asiasta annettujen ohjeiden mukaisia. Tämä merkitsee sitä, että tapauskohtaisesti arvioidaan, käytetäänkö oikeaa siirtohinnoittelumenetelmää ja oikeita vertailulukuja. Minkään toiminnan osalta ei enää käytetä kiinteitä marginaaleja. Marginaaleja tarkistetaan säännöllisesti tavanomaisin kaupallisin perustein. Asetukset joihin etukäteishinnoittelusopimus-/ennakkopäätöskäytäntö perustuu, ovat yleisön saatavilla. Sen lisäksi julkaistaan etukäteishinnoittelusopimuksen tai ennakkopäätöksen tekemistä tai epäämistä koskeva ratkaisu, ellei asianomaista ratkaisua ole julkaistu aikaisemmin. Tämä merkitsee, että täysi avoimuus on taattu. Kaikki etukäteishinnoittelusopimus-/ennakkopäätöskäytäntöä koskevat englanninkieliset asetuskäännökset ovat oheisina. Säädökset ovat myös Alankomaiden valtiovarainministeriön WWW-sivustolla.

Lisäksi Alankomaiden parlamentin käsiteltäväksi toimitetaan säädösehdotus markkinaehtoperiaatteen kodifioimiseksi. Tämän kodifioinnin myötä OECD:n malliverosopimuksen 9 artiklassa tarkoitettua markkinaehtoperiaatetta sovelletaan Alankomaissa. Säädös pannaan täytäntöön ensi vuonna.

Etukäteishinnoittelusopimuskäytännön käyttöönoton johdosta muutetaan seuraavia sopimuksia 1.4.2001 alkaen, ja silloin on otettu täysin huomioon EU:ssa esitetty kritiikki:

- cost plus -päätos
- resale minus -päätos
- konserninsisäinen rahoituspäätos
- sivuliikkeen rahoituspäätos
- lisensiointipäätos
- erityispäätos
- Yhdysvaltain ulkopuolisia myyntiyhtiöitä koskeva päätos.

Epävirallisen pääoman osalta voidaan huomauttaa, että kyseessä ei ole erityinen toimenpide vaan yleinen periaate, joka johtuu Alankomaiden yhtiöverotusjärjestelmästä. Tästä periaatteesta johtuu, että verotus on markkinaehtopohjainen. Kaikkia epävirallista pääomaa koskevia sopimuksia verrataan siirtohinnoittelua koskeviin OECD:n suuntaviivoihin osana etukäteishinnoittelusopimusta koskevaa käytäntöä.

Jäsenvaltiot pääsivät 26. ja 27.11.2000 kokoontuneessa Ecofin-neuvostossa yhteisymmärrykseen toimenpiteiden purkamista ja uusista toimenpiteistä pidättymistä koskevista ohjeista mm. holding-yhtiöitä varten. Alankomaat katsoo, kuten marraskuussa 2000 kokoontuneessa Ecofin-neuvostossa todettiin, että osallistumista koskeva vapautus on täysin edellä mainittujen ohjeiden mukainen.

Vaikka komissio aloitti valtiontukia koskevan menettelyn toimenpiteen "Kansainvälinen rahoitustoiminta" osalta, Alankomaat on halukas sitoutumaan käytännesääntöryhmän aloittaman prosessin jatkamiseen. Alankomaiden mielestä olisi kuitenkin keskusteltava siitä ongelmasta, että rahoituksen ja muiden helposti siirrettävien toimintojen verotuksen suhteen ei EU:ssa ole yhdenvertaisia toimintamahdollisuuksia.

Käytännesääntöjen osalta Alankomaat on ottanut velvollisuudekseen edistää parhaansa mukaan käytännesääntöjen periaatteiden soveltamista Alankomaista riippuvaisilla alueilla tai siihen assosioituneilla alueilla. Alankomaat pyrkii huolehtimaan siitä, että sekä Aruba että Alankomaiden Antillit noudattavat käytännesääntöjen periaatteita.

Neuvottelut kyseisten Alankomaiden kuningaskuntaan kuuluvien autonomisten valtioiden kanssa ovat jo johtaneet tuloksiin. Alankomaiden Antillien hallitus ja Aruba sitoutuivat haitallista verokilpailua koskevaan OECD:n prosessiin, ja ne ovat tehneet Alankomaiden kanssa sopimuksen, jossa ne ovat luvanneet mukauttaa verolainsäädäntönsä kansainvälistä hyväksyttävyyttä koskeviin OECD:n ja EU:n normeihin tai säilyttää sen niiden mukaisena.

Lopuksi Alankomaat ilmoittaa haluavansa pitää voimassa varaumansa marraskuussa 1999 annetun raportin suhteen.

Liite: Etukäteishinnoittelusopimuskäytännöstä (APA) annetut säädökset.

Advance certainty; good faith between treaty partners¹

Directorate for Legal Affairs

Decree of 30 March 2001, No. BOB2001/698M

The State Secretary for Finance has decreed as follows.

The Decree of 21 July 1995 (No. AFZ94/4519M) on fiscal implementation policy, standpoint provisions and appeals policy (as amended by the Decree of 26 January 1997 (No. AFZ94/4609M) sets out the rules for the provision of advance certainty by the tax administration. This decree provides a further explanation of those situations in which advance certainty will not be provided.

1. Introduction

In his letter to parliament of 17 February 1995 (No. DB96/716M), the State Secretary for Finance made the following remarks about the conditions under which advance certainty may be issued: “No rulings can be issued in cases of abuse of law or where such an action could constitute a breach of good faith between treaty partners”. Under the Decree Transfer prices, the application of the arm's length principle and the OECD Transfer Pricing Guidelines for Multinational Enterprises and Tax Administrations (OECD Guidelines) of 30 March 2001 (No. IFZ2001/295M), the policy as published in the above mentioned letter was withdrawn. The present decree makes it clear that, in the future, the government will continue to pursue a policy based on the principle that no advance certainty will be granted if this is in breach of good faith between treaty partners and/or of general international interests.

1. This document contains an unofficial English translation by the Netherlands' Ministry of Finance of Decree No. BOB2001/698M, officially published in Dutch on 30 March 2001. Rights can only be derived from the original Dutch text of the decree.

2. Good faith

No advance certainty will be granted if this is in breach of good faith between treaty partners and/or of general international interests.

This means, for example, that the requested advance certainty will not be granted if the tax inspector suspects that doing so would be detrimental to the interests of a treaty partner or to another international interest.

A strong indication that providing advance certainty would be contrary to good faith between treaty partners arises if one or more aspects that are inherent in the proposed structures and/or to all of the various transactions related to the application for advance certainty would be contested if they occurred in the Netherlands (i.e. if the applicant is patently testing the limits of fiscal regulations). This strong indication that providing advance certainty would be contrary to good faith between treaty partners can be removed by imposing supplementary conditions on such advance certainty. In this respect the applicant may be asked to demonstrate that the treaty country or countries which are to be confronted with the aspects in question is or are aware of the overall structure and the series of connected transactions for which the advance certainty is requested in the Netherlands. An example of a situation in which it is possible to remove a suspicion that the provision of advance certainty would be contrary to good faith between treaty partners, is where a professional sportsman who is not resident in the Netherlands applies for advance certainty for the tax implications of a number of related transactions that have the effect of transferring the (legal and/or economic) interests of the sportsman's right to his name and image to an entity that is taxed at a rate which would not be considered as being reasonable by Dutch standards. There is a real risk in this situation that the tax base would be eroded either in the country in which the sportsman has built up his name and image or in the country in which the sportsman is a resident. For this reason, advance certainty will be provided in such cases only if the applicant is able to demonstrate that the tax administration in the country in which the sportsman has built up his name and image and/or in the country in which the sportsman is a resident is aware of the series of related transactions.

I have included other examples of situations which would be detrimental to the interests of a treaty partner inter alia in the Decree Entities providing intra-group financial services without a real economic presence in the Netherlands; no advance certainty, exchange of information and limited opportunities for crediting withholding tax (the Decree of 30 March 2001 (No. IFZ2001/294M), Paragraph 2).

An example of a situation that is contrary to general international interests is where goods are invoiced with the aim of concealing their origin and thereby evading an international boycott.

As a final point, no advance certainty is given, of course, if the tax inspector suspects that the information disclosed to the relevant foreign authorities is either inaccurate or inconsistent.

Procedure for dealing with requests for advance certainty in respect of transfer prices in cross-border transactions (advance pricing agreements) ¹

International Tax Policy and Legislation Directorate, Multilateral Affairs Division

Decree of 30 March 2001, No. IFZ2001/292M

The State Secretary for Finance has decreed as follows.

An advance pricing agreement (APA) provides advance approval on the determination of an arm's length price or a method for the determination of such a price for cross-border transactions (goods and services) between associated entities and between different parts of the same entity. The *Transfer Pricing Guidelines for Multinational Enterprises and Tax Administrations* published by the OECD in 1995 (hereinafter the OECD Guidelines) provide detailed guidance on the arm's length principle as included in Article 9 of the OECD Model Tax Convention.

The possibility of requesting an APA is being introduced into the national legislation of a growing number of countries. In October 1999, the Committee for Fiscal Affairs of the OECD published further procedural guidance (hereinafter the APA Guidelines) for the provision of such advance certainty. The APA Guidelines constitute a detailed explanation of Paragraphs 4.124 to 4.166 of the OECD Guidelines. The APA Guidelines are included as an Annexe to the OECD Guidelines². The present decree provides detailed guidance on the application of the APA Guidelines in the Netherlands' tax practice.

1. This document contains an unofficial English translation by the Netherlands' Ministry of finance of Decree No. IFZ 2001/292M, officially published in Dutch on 30 March 2001. Rights can only be derived from the original Dutch text of the decree.

2. The Dutch translation of the OECD Guidelines is included in binder *Internationale Fiscale Zaken* (Binder A), number 750.00.00.

This decree is not aimed at violating the rights and obligations set out in the General Taxes Act. The provision by the Netherlands' tax authorities of certainty falls within the scope of the Decree on Fiscal implementation policy, standpoint provisions and appeals policy (the Decree of 21 July 1995 (No. AFZ 94/4519M), as amended by the Decree of 26 January 1998 (No. AFZ97/4609M) and as further expanded by the Decree on advance certainty and good faith between treaty partners of 30 March 2001 (No. BOB 2001/698M)).

Since an APA provides advance certainty on the determination of transfer prices in an international context, the consequences of this certainty will not be limited to the Netherlands' tax base. This is what distinguishes an APA from giving advance certainty in a national context.

1. Organisation

A request for an APA should be addressed to the competent tax inspector. The tax inspector will always submit the request to the APA/ATR team of the Tax Office (Large Enterprises) in Rotterdam for binding advice. The APA/ATR team of the Tax Office (Large Enterprises) in Rotterdam will consult with the Co-ordination Group on Transfer Pricing (CGTP) in respect of the possible policy related aspects associated with the request which have not been published yet as part of existing policy in order to ensure that policy is consistent in both principle and practice. One of the members of the APA/ATR team of the Tax Office (Large Enterprises) in Rotterdam will at the same time be a member of the Co-ordination Group on Transfer Pricing.

If a request for the conclusion of a bilateral APA is submitted, the APA/ATR team of the Tax Office (Large Enterprises) in Rotterdam will immediately send a copy of the request to the Co-ordination Group on Transfer Pricing and to the International Tax Policy and Legislation Directorate of the Ministry of Finance. The International Tax Policy and Legislation Directorate will, as the competent authority for the Netherlands, notify the competent authority of the other state concerned of the request in order to start the bilateral procedure.

In order to accelerate the procedure of bi- and multilateral APAs, associated entities that are involved in such APA requests are advised to submit a request simultaneously to the competent authority in all the other states concerned. This will allow the states to start the assessment of the request at the same time instead of successively.

2. Unilateral or bilateral

The proceedings of the Netherlands' tax administration will in principle be aimed at concluding a bilateral APA. The consultation with the competent authorities of treaty countries for the conclusion of bilateral APAs is based on Article 25 of the OECD Model Tax Convention. Although a bilateral APA provides advance certainty to both sides, the tax administration cannot prescribe its use by taxpayers. In addition, in order to be able to enter into a bilateral APA, the Netherlands must have entered into an agreement for the avoidance of double taxation with that state that contains a provision similar to Article 25 of the OECD Model Tax Convention. The other state must also be prepared to enter into such a preliminary consultation. These circumstances may prevent the conclusion of a bilateral agreement. In less complex cases, for example, when only limited functions are performed with which little risk is involved or in cases with sufficient comparable data available, an unilateral APA may be preferable.

In certain circumstances, a taxpayer may wish to seek advance certainty in more than two countries and requests a multilateral APA. The tax administration will, in principle, co-operate with such requests. Should one or more states have, however, any objections to such a procedure, the request will be regarded as a request for the conclusion of various separate bilateral APAs. The applicant will be informed by the Tax Office (Large Enterprises) in Rotterdam on the division of the request into various separate requests for bilateral APAs.

3. Scope of an APA

An APA may include all of the transfer pricing issues relating to a taxpayer. The taxpayer has, however, a certain amount of flexibility to limit the request to specified related entities or specific transactions. Reference is made to Paragraph 4.137 of the OECD Guidelines. This does not mean that an APA request will be assessed in isolation. In its assessment of the request, the tax administration takes into account all of the relevant facts and circumstances that relate to the transaction(s) for which advance certainty is requested, such as, for example, the organisational structure that is chosen.

4. Duration

An APA is valid for the period specified in the agreement. On the one hand, it is desirable to provide approval for as long as possible a period in order to assess the tax implications of a business decision in advance as accurately as possible. On the other hand, a long period makes the predictions as to the future conditions on which the request is based less accurate thereby potentially casting doubt on the reliability of the methodology used in the request. The applicant is required to indicate for what period the advance certainty is desired and to provide reasons to support the acceptability of the use of this period. The acceptability of the period will, in particular, depend on the character of the activities and the period for which the facts and circumstances that affect the determination of the transfer prices can be regarded as retaining their relevance. In principle, the duration of the arrangement will be limited to four or five years. Exceptions may be made relating to, for example, long-term contracts.

At the expiry of the agreed period, on the request by the taxpayer, the tax authorities will assess whether or not a new APA can be concluded under the same conditions.

5. Retroactive effect

Although an APA normally applies to future transactions, the transaction or transactions to which a request relates may already have taken place in whole or in part before agreement is reached on the APA request. Then an APA may in certain cases apply to the transactions already concluded, provided that the taxpayer has requested this retroactive effect.

In principle, a requirement for retroactive effect is that the relevant facts and circumstances in the relevant period in the past are comparable to the facts and circumstances that are the basis for the APA request. Should there be recognisable differences in the relevant facts and circumstances, such a request can be considered if the applicant can demonstrate that for these differences accurate adjustments can be made to eliminate the material differences. When a request is made for an unilateral APA, the tax administration will take a request for retroactive effect only into consideration when it has been established that the retroactive effect does not lead to a reduction of the taxable profits in the outstanding years, which could effectively lead to part of the profits not being taxed at all.

6. The APA request

Depending on the facts and circumstances of each case, the taxpayer will have to submit the following information to the tax administration:

- (a) information on the transactions, products, business or arrangements that will be covered by the request (including, if applicable, a brief explanation of why not all of the transactions, products, business or arrangements of the taxpayer(s) involved in the request have been included);
- (b) information about the enterprises and permanent establishments involved in these transactions or arrangements;
- (c) the names of the other state or states to which the request relates;
- (d) information regarding the worldwide organisational structure (including information on the beneficial owners of the applicant's capital), history, financial data, products and functions, including the assets (tangible and intangible) and risks of any of the associated enterprises involved;
- (e) a description of the proposed transfer pricing methodology, including a comparability analysis which includes comparable data from unrelated market parties and possible adjustments;
- (f) the assumptions underpinning the request and a discussion of the effect of changes in those assumptions or other events, such as unexpected results, which might affect the continuing validity of the request;
- (g) the financial years to be covered; and
- (h) a general description of market conditions, for example, industry trends and the competitive environment.

Ad e. Transfer pricing methodology

The tax administration will start the assessment of a request in accordance with Paragraph 4.9 of the OECD Guidelines from the perspective of the method as proposed by the applicant. It follows that the taxpayer is free, in principle, in his choice of a transfer pricing method, provided that the chosen method leads to an arm's length remuneration for the specific transaction for which advance certainty is requested. The taxpayer has to substantiate the choice for a specific method.

Ad f. Critical assumptions

An APA relates to remuneration for transactions that have not yet taken place. It is, therefore, necessary to include in the determination agreement the critical assumptions, for example, operational and economic circumstances that may affect remuneration for the transactions when they take place. The taxpayer should include a description of these critical assumptions in his request. The purpose of the critical assumptions is to protect both the taxpayer and the tax administration against the risk that the agreement leads to results that are not in accordance with the arm's length principle. The assumptions should be phrased in such a way that the certainty remains applicable when the elements that are covered by the critical assumptions stay within certain margins. This prevents the situation arising that, for every variation from the starting situation, the APA has to be revised or reconsidered. With this, flexibility is guaranteed. When the market share of a certain product influences the determination of the arm's length price, a range for the market share could be considered. Within such a range, a change in the market share is supposed not to influence the price. When an assumption is no longer valid, a review of (a part of) the agreement is, in principle, required.

An overview of possible critical assumptions is set out below. This overview is not exhaustive and serves only as an example, and includes:

- (a) assumptions that show the consequences for the APA of the relevant changes in legislation, published policy or case law;
- (b) assumptions regarding tariffs, duties, import restrictions and government regulations;
- (c) assumptions regarding economic conditions, the market share, market conditions, the end selling price and sales volume;

- (d) a description of the functions provided in the request, taking into account the assets used and the risks assumed by the enterprises that are involved in the transactions; and
- (e) assumptions regarding exchange rates, interest rates, credit ratings and capital structure.

7. Assessment of the request

The facts as presented in the request will, in principle and where possible, be reviewed by the tax administration. The extent of this review will depend on the specific facts and circumstances of each case. Where necessary, further explanations and information will be requested from a taxpayer.

8. Exchange of information

As part of the determination agreement, the applicant is required to declare that the information as included in the APA is not subject to one of the exemption clauses set out in Article 13, Paragraph 3, of the International Assistance with Levying Taxes Act (*Wet op de internationale bijstandsverlening bij de heffing van belastingen*, WIB) regarding commercial, industrial or professional secrets. In this way possible conflicts between the tax administration and the applicant are avoided.

9. Determination agreements

In the case of a bilateral APA, the final consensus between the states involved will be recorded in an agreement between the states. In order to implement this bilateral agreement in the Netherlands, the tax administration will conclude a determination agreement with the same contents with the associated entities involved which are resident in the Netherlands. In the case of a unilateral APA, only the last form of determination agreement is concluded. The tax administration will take into account the framework for determination agreements, as described in the Decree of 1 December 1997 (No. AFZ97/2412).

This decree includes a procedure on recording negative decisions on a request for a determination agreement. In this respect, the following should be noted. The orientational phase should not be regarded as constituting a form of consultation as defined in the above decree.

There will only be a form of consultation for which a written record needs to be drawn up once the request in question is more or less fully consistent with the framework for APAs that is issued under the government's current policy. A decision by the tax inspector in this specific case not to conclude a determination agreement will be communicated to the taxpayer in writing. In this case, a record is drafted as described in the Decree of 1 December 1997 (No. AFZ97/2412).

The determination agreement will at least contain the following elements:

- a. the names and addresses of the enterprises that are covered by the agreement;
- b. the transactions, agreements or arrangements and financial years covered by the agreement;
- c. a description of the agreed methodology and other related matters such as agreed comparable data or a range of expected results;
- d. a definition of relevant terms that form the basis for applying and calculating the methodology, for example, sales, cost of sales, gross profit, etc.;
- e. the critical assumptions upon which the methodology is based;
- f. any agreed procedures to deal with changes in the factual circumstances that could occur during the term of the determination agreement, such that the effects that arise from relatively minor changes of facts and circumstances are set out in the determination agreement (the establishment of this adjusting mechanism prevents every change in facts and circumstances resulting in the termination of the validity of the determination agreement);
- g. if applicable, the agreed tax treatment of related issues;
- h. the terms and conditions that must be fulfilled by a taxpayer in order for the mutual agreement to remain valid, together with the procedures to ensure that the taxpayer fulfils these terms and conditions;

- i. the provision that the determination agreement will be rendered invalid immediately upon a change in the relevant legislation (should a transitional arrangement have been made under which the determination agreement may remain in force for either the whole or part of its remaining period, the determination agreement will cease to be valid either at the end of the period specified in the transitional arrangement or, as the case may be, at the end of the remaining period of the determination agreement);
- j. the declaration by the taxpayer that the information as included in the determination agreement is not subject to one of the exemption clauses specified in Article 13, Paragraph 3, of the WIB; and
- k. the provision that the determination agreement will cease to be valid if the agreed transfer price or methodology is not actually set out in the contracts between the applicant and the associated enterprise or is not actually paid and/or received, unless otherwise agreed.

10. Tax audits

During periodic audits, which can be initiated by the competent tax inspector in respect of all taxpayers and, therefore, also with taxpayers with whom an APA has been concluded, it will be verified whether or not the transfer prices are set as agreed in the determination agreement. This will include a check on whether or not the critical assumptions in the determination agreement are still satisfied, and if not, whether or not the determination agreement requires adjustment or has ceased to be valid.

11. Exclusions

The Decree of 21 July 1995 (No. AFZ94/4519M), as most recently amended by the Decree of 26 January 1998 (No. AFZ97/4609M) and as further expanded by the Decree of 30 March 2001 (No. BOB2001/698M regarding good faith), sets out a general framework within which the tax administration is entitled to refuse to give advance certainty. In addition, the Decree on entities providing intra-group financial services without a real economic presence in the Netherlands; no advance certainty, exchange of information and limited opportunities for crediting withholding tax of 30 March 2001 (No. IFZ2001/294M) describes a number of specific situations in which no advance certainty is given. The Decrees in question apply equally to the conclusion of APAs.

12. Publication of APAs

With regard to the Decree of 21 July 1995 (No. AFZ94/4519M), as most recently amended by the Decree of 26 January 1998 (No. AFZ97/4609M), the policy underlying the decision to issue or, depending on the circumstances, to refrain from issuing, APAs will be published unless the relevant policy has been published before. The relevant APAs will be published either on an anonymous basis or -- if it is not possible to conceal the applicant's identity even if the name is not revealed and where the revelation of the applicant's identity may constitute a breach of the duty of confidentiality laid down in Article 67 of the General Tax Act -- in the form of a summary. In the latter case, the summary should contain all of the elements that have determined the policy pursued.

13. Entry into force

This Decree enters into force on 1 April 2001.

14. Cancellation of previous decrees

This Decree replaces the Decree of 19 October 1994 (No. IFZ94/855).

Procedure for dealing with requests for advance certainty in the form of an advance tax ruling (ATR)¹

International Tax Policy and Legislation Directorate, Multilateral Affairs Division

Decree of 30 March 2001, No. IFZ2001/293M

The State Secretary for Finance has decreed as follows.

1. Introduction

This decree describes the procedures that have to be followed when issuing an advance tax ruling (ATR). An ATR provides advance certainty in respect of the tax consequences of a contemplated transaction or combination of related transactions. The term "ATR" is reserved exclusively for the provision of advance certainty in respect of the situations described in paragraph 3 of this decree.

2. Organisation

The request for the issue of an ATR should be addressed to the competent tax inspector. To ensure the co-ordination of the practice, the tax inspector will always submit the request to the APA/ATR team of the Tax Office (Large Enterprises) in Rotterdam for binding advice. The APA/ATR team of the Tax Office (Large Enterprises) in Rotterdam will, if necessary, consult with the relevant knowledge groups to secure a uniform policy both in principle and in practice.

Because the APA/ATR team of the Tax Office (Large Enterprises) in Rotterdam is represented in all of the relevant knowledge groups, this form of consultation can take place during the assessment process, thereby helping to ensure that the request is dealt with both swiftly and efficiently.

1. This document contains an unofficial English translation by the Netherlands' Ministry of Finance of Decree No. IFZ 2001/293M, officially published in Dutch on 30 March 2001. Rights can only be derived from the original Dutch text of the decree.

3. Binding advice

The local tax administration should submit the following requests for advance certainty for binding advice:

- i.* requests for advance certainty on the application of the participation exemption to conduit companies in international structures and to top holding companies where none of the subsidiaries of the top holding company conducts any business activities in the Netherlands;
- ii.* requests for advance certainty in respect of international structures involving forms of hybrid finance and/or hybrid legal entities. The Decree of 30 March 2001 (No. RTB2001/1379M² should be taken into consideration in assessing these requests; and
- iii.* requests for advance certainty on whether or not an entity that is registered abroad may be regarded as having a permanent establishment in the Netherlands.

4. Requests

Depending on the facts and circumstances of the specific case, a (potential) taxpayer will need to provide the tax authorities with at least the following information:

- a. a detailed description of the facts and the contemplated legal acts covered by the request;
- b. the names of the companies and permanent establishments involved;
- c. the other state or states to which the request relates;
- d. information on the group's worldwide legal structure and history (including full information on the beneficial owners of the applicant's capital); and
- e. the financial years to which the request will apply.

2. This decree describes the situations in which advance assurance may or may not be given on the tax consequences of the use of hybrid forms of finance and hybrid legal entities (Revision of the Decree of 26 April 2000 (No. DB99/3582M)).

5. Duration

The applicant is initially required to specify the period for which it is reasonable to grant advance certainty. In principle, a period of four years is regarded as reasonable.

On the expiry of the agreed period, at the request of the taxpayer, the tax authorities will assess whether or not a new ATR can be issued under the same conditions.

6. Appraisal of the request

In appraising the request, the tax administration will take account of all of the relevant facts and circumstances relating to the transaction(s) for which advance certainty is requested.

7. Exchange of information

As part of the determination agreement, the applicant is required to declare that the information included in the ATR is not subject to one of the exemption clauses set out in Article 13, Paragraph 3, of the International Assistance with Levying Taxes Act (*Wet op de internationale bijstandsverlening bij de heffing van belastingen*, WIB) regarding commercial, industrial or professional secrets. In this way, possible conflicts between the tax administration and the applicant are avoided.

8. Determination agreements

In order to establish the consequences of an ATR, the tax administration will enter into a determination agreement with the entity requesting the ATR to make a formal written record of the ATR. The tax administration will take into account the framework for determination agreements, as described in the Decree of 1 December 1997 (No. AFZ97/2412). This decree includes a procedure for recording negative decisions on a request for a determination agreement. In respect of this, the following should be noted. The orientational phase should not be regarded as constituting a form of consultation, as defined in the above decree. There will only be a form of consultation for which a written record is required to be drawn up once the request in question is more or less fully consistent with the framework for ATRs, as issued under the government's current policy. The decision by the tax inspector in this specific case not to conclude a determination agreement will be communicated to the taxpayer in writing. In these cases, a record is drafted as described in the Decree of 1 December 1997 (No. AFZ97/2412).

The determination agreement will at least include the following elements:

1. the names and addresses of the entities that are to be covered by the agreement;
2. the facts, legal acts and financial years to which the agreement applies;
3. a description of the tax consequences;
4. a record of the relevant conditions that constitute the basis for the application of the relevant tax consequences;
5. the agreed procedures to respond to possible changes in the prevailing circumstances;
6. where relevant, a description of the arrangements that have been made for dealing with related tax issues;
7. a description of the conditions that the entity must meet in order for the agreement to remain valid, together with a description of the procedures that the entity must follow in order to comply with these conditions;

8. a provision to the effect that the determination agreement will be rendered invalid immediately by a change in the relevant legislation (where a transitional arrangement has been made under which the determination agreement can remain valid for either the whole or part of its remaining term, the determination agreement will lose its validity either at the end of the period specified in the transitional arrangement or, as the case may be, at the end of the remaining term of the determination agreement);
9. a declaration by the taxpayer that the information, as included in the determination agreement, is not subject to one of the exemption clauses specified in Article 13, Paragraph 3, of the WIB;
and
10. where the request relates to the application of the participation exemption, a provision to the effect that the applicant will finance the cost price of the participations for which the ATR is being requested with at least 15 per cent equity capital.

9. Exclusions

The Decree of 21 July 1995 (No. AFZ94/4519M), as most recently amended by the Decree of 26 January 1998 (No. AFZ97/4609M) and as further expanded by the Decree of 30 March 2001 (No. BOB2001/698M regarding good faith), sets out a general framework within which the tax administration is entitled to refuse to give advance certainty. In addition, the Decree regarding entities providing intra-group financial services without a real economic presence in the Netherlands; no advance certainty, the exchange of information and limited opportunities for crediting withholding tax of 30 March 2001 (No. IFZ2001/294M) describes a number of specific situations in which no advance certainty can be given. These decrees apply equally to the conclusions of ATRs.

10. Publication of ATRs

With regard to the Decree of 21 July 1995 (No. AFZ94/4519M), as most recently amended by the Decree of 26 January 1998 (No. AFZ97/4609M), the policy underlying the decision to issue or, depending on the circumstances, to refrain from issuing ATRs, will be published unless the relevant policy has previously been published. The relevant ATRs will be published either on an anonymous basis or - if it is not possible to conceal the applicant's identity even if his name is not revealed and where the revelation of the applicant's identity may constitute a breach of the duty of confidentiality laid down in Article 67 of the General Taxes Act - in the form of a summary. In the latter case, the summary should contain all of the elements that have determined the policy adopted.

11. Competency

For information on the competency with regard to taxpayers applying for an ATR, reference should be made to the Decree of 30 March 2001 (No. RTB2001/1195M) on Advance Pricing Agreements (APAs), Advance Tax Rulings (ATRs), financial services, conduit companies, the International Investors Desk and Rulings, and Organisation and Jurisdiction Rules (no English translation available).

12. Entry into force

This decree enters into force on 1 April 2001.

Entities providing intra-group financial services without a real economic presence in the Netherlands; no advance certainty, exchange of information and limited opportunities for crediting withholdingtax¹

International Tax Policy and Legislation Directorate, Multilateral Affairs Division

Decree of 30 March 2001, No. IFZ2001/294M

The State Secretary for Finance has decreed as follows.

1. Entities providing intra-group financial services

For the purpose of this decree, the term "entities providing intra-group financial services" (hereinafter referred to as service entities) is used to refer to entities the activities of which consist primarily of, either in law or in fact, directly or indirectly, and based on related transactions amongst entities that form part of the same group, the receipt and the (on)payment of interest and/or royalties under whatever name and of whatever nature. Activities related to the ownership of participations are not taken into account in assessing whether or not an entity's activities consist primarily of the activities described in the preceding sentence.

The term "group" is used with respect to the taxpayer together with related entities, as defined in Article 10a, Paragraph 4, of the Corporation Tax Act 1969, and related natural persons, as defined in Article 10a, Paragraph 5, of the Corporation Tax Act 1969. Transactions are regarded as related if they are arranged as a complex transaction, the results are mutually dependent or if in any other way a connection exists between the transactions.

2. No advance certainty

No advance certainty will be granted to a service entity on the tax consequences of all of the contemplated related transactions as defined in paragraph 1 above, if:

1. This document contains an unofficial English translation by the Netherlands' Ministry of Finance of Decree No. IFZ 2001/294M, officially published in Dutch on 30 March 2001. Rights can only be derived from the original Dutch text of the decree.

- a. the service entity does *not* meet one or more of the requirements listed in the Annexe in respect of the existence of a real presence (substance) in the Netherlands.

No advance certainty will be granted to a service entity on the tax consequences of related transactions as defined in paragraph 1 above, if:

- b. the functions performed by the service entity in relation to these specific related transactions do not entail on balance any real risk (see paragraph 6 below).

This means that, if a service entity does not meet the requirements referred to in point a. with respect to a real presence in the Netherlands, no advance certainty will be granted for all of the contemplated transactions qualifying under the description in paragraph 1 above, regardless of whether or not the transactions in question entail any real risk as described in point b., and regardless of whether or not the taxpayer gives his consent to the spontaneous exchange of information to the country of source.

When a service entity does meet the requirements referred to in point a. in relation to a real presence in the Netherlands but fails the requirement referred to in point b., the service entity will not be granted advance certainty with regard to the specific related transactions that do not meet the requirement referred to in point b.. Contrary to the provisions of point b., advance certainty may nevertheless be granted in such situations if the taxpayer gives his consent, in a determination agreement with the tax administration, to the spontaneous exchange of information to the country of source.

For the purpose of the application of point b., risks that have been transferred to third parties (i.e. unrelated entities) shall be treated as the risks of the service entity. In general, this will lead to the result that groups that concentrate their treasury activities in one or more departments will be deemed to be running a real risk with regard to all of the financial transactions conducted by these treasury departments, given that one of the these departments' basic tasks is transferring to third parties the net risk run by the group regarding all of the financial transactions for which the department in question is responsible. The responsibility of the centralised treasury department will generally consist of independently managing the risks related to all of the financial transactions conducted by (an independent part of) the group. Where a service entity's responsibility does not extend to independently managing the risks as described above, this is an indication that the entity does not perform an active treasury function. In these situations, further action will be required to determine whether or not real risk is being incurred with respect to the related transactions as defined in paragraph 1.

3. Exchange of information

Point b. of paragraph 2 states that no advance certainty will be given on any related transactions as described there, unless the applicant gives his consent, as part of the determination agreement, to the spontaneous exchange of information to the country of source. This consent also includes a confirmation by the applicant that the information described in the advance pricing agreement or advance tax ruling that will be exchanged is not subject to one of the exemption clauses specified in Article 13, Paragraph 3, of the International Assistance with Levying Taxes Act (*Wet op de internationale bijstandsverlening bij de heffing van belastingen*, WIB). Once an applicant has committed himself to this position in the determination agreement, the grounds for an objection or appeal on the basis of this article, against the notification in which the exchange of information is announces, will cease to exist.

The fact that no advance certainty is granted in the situations described in paragraph 2, points a. or b. does not restrict taxpayers from conducting the financial transactions described under these points without any advance certainty about their tax consequences. Here too, the spontaneous exchange of information will take place to the country or countries in question. In situations where the requirements for a real presence in the Netherlands (see paragraph 2, point a.) are not met, information on a taxpayer's actual circumstances with regard to the requirements set out in the Annex will be disclosed to other countries for which this may be relevant. In situations where structures are implemented as described in paragraph 2, point b., the information that is to be disclosed will relate to transactions performed or to be performed and the character of the entity.

The exchange of information will take place following a request for a certificate of residence or when, during the handling of a taxpayer's tax assessment, the suspicion arises that a country may have an interest in the information, but in any event no later than the date on which the corporation tax assessment is formally assessed. Thereto, the tax inspector will forward the relevant information, with a statement of the name of the country or countries concerned, to the Fiscal Information and Investigation Services (FIOD) in Haarlem. FIOD Haarlem International will determine whether or not the exchange of the information is in accordance with the relevant statutory regulations and treaty provisions, for example, whether or not it would constitute a breach of Article 13, Paragraphs 1 and 2, of the WIB.

4. Credit for foreign withholding tax

For the transactions described in paragraph 2, point b., no credit for foreign withholding tax will be provided, as the financial service entity in fact operates as an intermediary, which means that the received cash flows do not form part of that entity's Dutch tax base.

In the light of improving the international transparency of the treatment of such entities in the Netherlands, the government is considering codification of this matter.

5. Good faith between treaty partners

No advance certainty is given in the cases described in paragraph 2, points a. and b., as the elements referred to in these points form an indication that the provision of advance certainty would constitute a breach of good faith between treaty partners. In addition to the elements described specifically in points a. and b., any requests for advance certainty should be assessed in more general terms by reference to the Decree of 21 July 1995 (No. AFZ94/4519M) on fiscal implementation policy, standpoint provisions and appeals policy (as amended by the Decree of 26 January 1997 (No. AFZ94/4609M) and as further expanded in the Decree of 30 March 2001 (No. BOB2001/698M) on advance certainty and good faith between treaty partners).

6. No real risk exposure

When the functions performed by the service entity that are related to the related transactions described in paragraph 1 do not entail any real risk on balance, advance certainty may be given only if, as part of the determination agreement in which the advance certainty is set out, the taxpayer gives his consent to the spontaneous exchange of information to the treaty partner. It is, therefore, important to determine to what extent the service entity bears a risk in relation to these related transactions.

The risks that can relate to the transactions described in paragraph 1 consist, in particular, of credit risk (debtor and foreign exchange risk), market risk and operational risk. If the only risks born by the service entity are operational risks, this will generally not lead to the presence of real risk as defined in this decree. The extent to which the service entity bears a risk will translate itself primarily into the possibility that the equity held by the service entity to secure its assets could be affected. The decisive factor in assessing whether or not and to what extent a service entity is bearing real risk is therefore the question of whether or not and to what extent the service entity is bearing one or more of the above risks and whether or not the service entity maintains sufficient equity to be able to carry those risks.

A service entity, the activities of which consist of lending money, is regarded as bearing real risk if the amount of the equity that is required for it to be able to carry the risks is at least equal either to 1% of the nominal value of the loan or to an amount of EUR 2 million (NLG 4,407,420). If, therefore, the equity a service entity should maintain to adequately secure the money-lending activity concerned is at least equal either to 1% of the nominal value of the loan or to an amount of EUR 2 million, whichever is lower, the service entity in question is deemed to be bearing a real risk, provided that the applicant is able to show that there is a real possibility of it having to utilise this equity if the risks related to the related transactions materialise in practice.

Example 1

The sole activity of a service entity (SE) consists of the lending of EUR 100 million to X, a related entity. The equity of SE amounts to EUR 1.5 million. In addition, SE borrows, for the purpose of financing the issue of this loan, an amount of EUR 98.5 million from a related entity, Y. SE's parent company (PC) has given Y a guarantee that it will repay the entire loan if SE defaults on its repayment obligations. The first event that occurs if SE's credit risk (i.e. the debtor risk) materialises (i.e. X is unable to meet its repayment obligations) is that SE will be forced to utilise its own equity. The guarantee given by PC will take effect only if SE's equity is not sufficient to cover the repayment obligations. As SE maintains equity against the loan that is higher than 1 per cent of the nominal value of the loan and there is a real possibility that this equity could be affected when the risks born by SE (i.e. the debtor risk in this case) materialise in practice, SE may be regarded as bearing a real risk.

Example 2

The sole activity of a service entity (SE) is lending EUR 400 million to X, a related entity. The equity of SE amounts to EUR 3 million. In addition, SE borrows an amount of EUR 397 million from Y, another related entity, for the purposes of financing the issue of the loan. SE's parent company (PC) has given a guarantee that it will repay to SE the entire outstanding loan to X if X defaults on its repayment obligations. If SE's credit risk (i.e. the debtor risk) materialises (i.e. X is unable to meet its repayment obligations), SE will be able to invoke PC's guarantee and obtain repayment of the loan. Although SE has equity in excess of EUR 2 million, there is no realistic possibility that this equity will be affected if X defaults on its repayment obligations. For this reason, SE may not be regarded as running a real risk.

For the determination of an arm's length remuneration for entities providing intra-group financial services, see the Transfer Pricing Decree of 30 March 2001 (No. IFZ2001/295M).

7. Competence

For information on the competence with respect to service entities as referred to in this Decree, see the Decree of 30 March 2001 (No. RTB2001/1195M) on Advance Pricing Agreements (APAs), Advance Tax Rulings (ATRs), financial services, conduit companies, the International Investors Desk and Rulings. Organisation and Jurisdiction Rules (no English translation available).

8. Entry into force

This decree enters into force on 1 April 2001.

ANNEXE

List of minimum requirements

- At least half of the total number of the statutory directors and the directors competent to make decisions reside in the Netherlands (individuals) or have the place of effective management situated in the Netherlands (non-individuals).
- The directors resident in the Netherlands (individuals) or with the place of effective management situated in the Netherlands (non-individuals), have the professional knowledge required to properly perform their duties. The tasks of the (joint) directors include, at the very least, the decision making -- based on the legal entity's own responsibility and within the framework of normal intra-group involvement -- on transactions to be concluded by the legal entity as well as ensuring a proper execution of all of the concluded transactions. The legal entity has qualified staff at its disposal (either its own staff or obtained from third parties) who can adequately perform and record the transactions to be conducted by the legal entity.
- (Key) managerial decisions should be taken in the Netherlands.
- The legal entity's (main) bank accounts should be maintained in the Netherlands.
- The legal entity's accounts should be kept in the Netherlands.
- The legal entity should have complied with all of the relevant requirements relating to the submission of tax returns, at least until the date on which its application is assessed. This applies equally to all forms of tax, including corporation tax, wage withholding tax, VAT, etc.
- The legal entity's registered office must be located in the Netherlands. The legal entity is, to the best knowledge of the entity, not (also) regarded as tax resident in another country.

- The legal entity's equity should be adequate in relation to the functions performed (taking into account the assets used and the risks assumed).

Table of contents

Transfer prices, the application of the arm's length principle and the OECD Transfer Pricing Guidelines for Multinational Enterprises and Tax Administrations (OECD Guidelines)¹

1. The arm's length principle (*Chapter I*) 76

- 1.1. Aggregation of transactions (*Paragraphs 1.42-1.44*)
- 1.2. The use of a range (*Paragraphs 1.45-1.48*)
- 1.3. The use of multiple year data (*Paragraphs 1.49-1.51*)
- 1.4. The effect of government policies (*Paragraphs 1.55-1.59*)
- 1.5. Requests to lower transfer pricing adjustments (*Paragraphs 1.60-1.64*)

2. Transfer pricing methods (*Chapters II and III*)

- 2.1. Comparable uncontrolled price method (*Paragraphs 2.6-2.13*) 79
- 2.2. Resale price method (*Paragraphs 2.14-2.31*)
- 2.3. Cost-plus method (*Paragraphs 2.32-2.48*)
- 2.4. Profit-split method (*Paragraphs 3.5-3.25*)
- 2.5. Transactional net margin method (TNMM) (*Paragraphs 3.26-3.48*)
 - 2.5.1. TNMM versus resale price method
 - 2.5.2. TNMM versus cost-plus method

3. Administrative approach for avoiding and resolving disputes regarding transfer pricing (*Chapter IV*)

- 3.1. Mutual agreement and arbitration procedures (*Paragraph 4.61*)
 - 3.1.1. General
 - 3.1.2. Address for submitting the request
 - 3.1.3. Deadline for submitting the request
 - 3.1.4. Concurrence of the objection and appeal procedure and the mutual agreement procedure
 - 3.1.5. Start of the two-year period referred to in Article 7 of the EU Arbitration Convention
 - 3.1.6. Oral explanation by the taxpayer
 - 3.1.7. Deadline for making a corresponding adjustment by means of an official reduction of the tax assessment
 - 3.1.8. Transfer pricing adjustments and interest charges (*Paragraphs 4.64-4.66*)

1. This document contains an unofficial English translation by the Netherlands' Ministry of Finance of Decree No. IFZ 2001/295M, officially published in Dutch on 30 March 2001. Rights can only be derived from the original Dutch text of the decree.

4. Secondary adjustments (*Paragraphs 4.67-4.77*)
5. Arm's length price when valuation at the time of the transaction is highly uncertain (*Paragraphs 6.28-6.35*)
6. Intra-group services (*Chapter VII*)
7. Contributions to a Cost Contribution Arrangement (CCA) with profit mark-up (*Chapter VIII*)
8. Arm's length fee for financial services
9. Subsidies, tax incentives and costs subject to deduction restrictions
10. Allocation of the profit to headquarters and permanent establishments
11. Entry into force
12. Application to current policy

Transfer prices, the application of the arm's length principle and the OECD Transfer Pricing Guidelines for Multinational Enterprises and Tax Administrations (OECD Guidelines)

International Tax Policy and Legislation Directorate, Multilateral Affairs Division

Decree of 30 March 2001, No. IFZ2001/295M

The State Secretary for Finance has decreed as follows.

With regard to cross-border transactions, there is agreement amongst the OECD member countries regarding the "arm's length principle", as is included in Article 9 of the OECD Model Tax Convention. The OECD's commentary on Article 9 of the OECD Model Tax Convention and the Transfer Pricing Guidelines for Multinational Enterprises and Tax Administrations (henceforth the OECD Guidelines)² provide further guidance on the arm's length principle. The policy of the Netherlands on the arm's length principle in the field of international tax law is that this principle forms an integral part of the Netherlands' system of tax law as a result of its incorporation in the broad definition of income recorded in Section 3.8 of the Income Tax Act 2001. In principle, this means that the OECD Guidelines apply directly to the Netherlands under Section 3.8 of the Income Tax Act 2001. There are a number of areas in which the OECD Guidelines provide scope for individual interpretation by the member countries. In a number of other areas, practical experience has shown that the OECD Guidelines are in need of clarification. This decree explains the Netherlands' position in relation to these particular points and seeks, where possible, to remove any confusion. The OECD Guidelines have not yet fully crystallised and are regularly expanded and adjusted. If necessary, this decree will also be adjusted to take account of new developments.

For the sake of clarity, the paragraphs in the OECD Guidelines corresponding to the text of the decree are referred to in brackets.

2. The Dutch translation of the OECD Guidelines is included in the binder *Internationale Fiscale Zaken* (binder A), number 750.00.00.

It is important to remember when assessing transfer prices that -- as the OECD Guidelines also stress -- transfer pricing is not an exact science. Accordingly, the OECD urges tax administrations to adopt a flexible approach and not to expect taxpayers to set transfer prices with a degree of accuracy that is unrealistic in the light of all of the various facts and circumstances. The Netherlands' tax administration will also bear this point in mind when assessing transfer prices.

For the sake of clarity, I have decided to integrate the text of a number of existing decrees into the text of the present decree. This means that the decrees referred to in section 12 are hereby revoked.

1. The arm's length principle (*Chapter I*)

Generally speaking, the arm's length principle is applied by comparing the conditions of a transaction conducted between associated enterprises with the conditions of a transaction conducted by independent or unrelated enterprises. Taxpayers are expected to be able to demonstrate that their transfer prices are consistent with the arm's length principle. The basic principle is that each of the enterprises involved should receive a remuneration that is a reflection of the functions performed, taking into account the assets used and the risks assumed (Paragraph 1.20).

Where the term "function(s)" appears elsewhere in this decree, it is intended to have the meaning of "function(s), taking into account the assets used and the risks assumed".

1.1. Aggregation of transactions (*Paragraphs 1.42-1.44*)

In principle, the OECD Guidelines require arm's length prices to be based on individual transactions. This requirement can, however, create a number of practical problems. When it is either very difficult or impossible to assess each individual transaction, for example, in case of a large number of similar transactions, the transactions may be aggregated for the purpose of deciding whether or not they were conducted at arm's length. In such a situation, taxpayers are expected to be able to demonstrate that the transfer price applying to the aggregated transactions is in accordance with the arm's length principle.

1.2. The use of a range (*Paragraphs 1.45-1.48*)

In some cases it will be possible to apply the arm's length principle and arrive at one single figure that is the most reliable to determine the arm's length character of the transfer prices. Because, however, transfer pricing is not an exact science, a particular transfer pricing method will often generate a range of figures all of which are equally reliable. The range is determined by the largest and the smallest value found. Where an arm's length range is used, after determining such range, the question arises as to which figure within the range a comparison can be made and to what point within the range an adjustment can be made. The OECD Guidelines leave this open.

It is important to make a distinction, when determining a range, between situations in which the comparables consist of readily comparable values and a situation in which use is made of less accurate comparative material. If the comparables consist of readily comparable values, these are all part of the range. If, however, use is made of less accurate comparative material, it may be necessary to use statistical methods to enhance the reliability of the material. One example would be the use of an interquartile range. The effect of this type of statistical method is to reduce the extent of the range, leaving a relevant range consisting of more reliable reference material.

Once the range is defined, the next step is to decide whether or not the remuneration for the transaction in question falls within the range. If it does fall within the range, no adjustment is made. An adjustment is made only if the remuneration does not fall within the range and the taxpayer cannot provide a substantiated explanation for the deviation. According to the OECD Guidelines, an adjustment should be made in such an event to the point within the range that best reflects the facts and circumstances of the relevant intra-group transaction. If there are grounds for assuming that one specific point within the range comes closest to replicating the conditions under which the intra-group transaction took place, this point should be taken as the basis for the adjustment. If it is not possible to identify one specific point, the Netherlands' position is that the median (i.e. the middle point of the range) should be taken as the basis for adjustment. As the OECD has yet to formulate a clear policy on this point, it may occur that the state in which the associated enterprise is located does not permit the transfer prices to be adjusted to the median. In such situations, the competent authority in the Netherlands, acting on the taxpayer's request, will consult the other state with a view to reaching agreement on a point within the range that is acceptable to both states.

In some cases, the transfer price originally adopted is adjusted either upwards or downwards by the taxpayer, leading to a shift within the range. In such situations, the taxpayer has to be able to substantiate the change in conditions in such a way as to justify the adjustment of the transfer price. If the taxpayer is unable to demonstrate that conditions have indeed changed in such a way as to justify an adjustment in the transfer price, it will generally be assumed that the reasons for adjusting the transfer price are predominantly tax driven. In such situations, the tax administration will not accept the change in the transfer price. An additional condition for accepting this type of shift within the range is that the modified price must be stipulated in the contracts concluded by the parties to the transaction and should actually be charged.

1.3. The use of multiple year data (*Paragraphs 1.49-1.51*)

It may be useful to evaluate data relating to a number of years when assessing a transaction. Making use of data covering a succession of years is one way of preventing adjustments from being made in a particular year, even though the average remuneration received by the taxpayer concerned over a number of years is in fact consistent with the arm's length principle. At the same time, the use of multiple year data may result in certain situations in the past being assessed with the benefit of hindsight. The OECD Guidelines stipulate that tax administrations cannot use hindsight. This means that, when multiple year data are used, the only figures that can be used are those relating to the year in question and previous years. One of the results of this is the system of moving averages. This leads to the following method:

- The first step is to assess whether or not the remuneration for the transaction in question falls within the arm's length range that has been created for the year in question. No adjustment is made if the remuneration falls within the range;
- If the remuneration does not fall within the range, it is then compared with the (moving) averages for a number of years. The length of the period on which this comparison is based depends partly on the length of the product's life cycle. If the average remuneration for the transaction in question falls within the multiple year range, no adjustment is made; and
- If the remuneration does not fall within the arm's length range for the year and not within the multiple year arm's length range, an adjustment is made in accordance with the procedure set out in section 1.2.

1.4. The effect of government policies (Paragraphs 1.55-1.59)

Certain government interventions may be regarded as being market conditions in the country in question and should for this reason be reflected in the transfer price.

Paragraph 1.59 of the OECD Guidelines describes two possible approaches to a situation in which a country, for example, either prevents or blocks a particular payment. Under Netherlands' tax law, the remuneration relating to a particular performance must be reflected in the result. It can, however, be in accordance with sound business practice to depreciate (partly) the value of accounts receivable relating to the particular performance. The costs associated with the transaction can be taken into account. Obviously, an assessment must be made when the account receivable arises as to whether or not the conditions of the transaction justify the conclusion that the transaction should materially be regarded as a contribution of equity rather than remuneration for an activity performed (Supreme Court, 27 January 1988, BNB1988/217). In addition, it goes without saying that the taxpayer is under an obligation to substantiate the reduction in value of the account receivable.

1.5. Request to lower transfer pricing adjustments (*Paragraphs 1.60-1.64*)

When the tax administration audits a taxpayer's books, the taxpayer is entitled to apply for a reduction in the proposed adjustment of a transfer price if the taxpayer is of the opinion that the adjustment proposed by the tax administration does not take sufficient account of compensating transactions. Under the OECD Guidelines, tax administrations have discretionary powers either to grant or deny such requests. The distinction made in the OECD Guidelines between a situation in which a taxpayer demonstrates the presence of an intentional set-off at the time when a tax return is filed and a situation in which an intentional set-off is stated by the taxpayer (and the acceptability is demonstrated) at the point when the tax administration recommends certain adjustments on the basis of a tax audit, is not relevant to the Netherlands' situation. In both cases, the taxpayer retains his statutory right to lodge an objection or appeal.

2. Transfer pricing methods (*Chapters II and III*)

Chapter II of the OECD Guidelines discusses the three traditional transaction methods introduced in Paragraphs 1.68 to 1.70 (i.e. the comparable uncontrolled price method, the resale price method and the cost-plus method), whilst Chapter III examines the methods known as the transactional profit methods (i.e. the profit-split method and the transactional net margin method or TNMM).

Depending on the circumstances, a choice of one of these five accepted methods has to be made. The methods can supplement each other. The OECD Guidelines are based on a certain hierarchy of the methods where a preference exists for the traditional transaction methods. On the one hand, transactional profit methods are considered more or less as methods of last resort. On the other hand, the OECD Guidelines state that the tax authorities need to start a transfer pricing audit from the perspective of the method chosen by the taxpayer (see Paragraph 4.9 of the OECD Guidelines).

In accordance with Paragraph 4.9 of the OECD Guidelines, whenever the Netherlands' tax administration undertakes a transfer pricing audit, it should start from the perspective of the method adopted by the taxpayer at the time of the transaction. This complies with Paragraph 1.68 of the OECD Guidelines. The implication is that taxpayers are in principle free to choose a transfer pricing method, provided that the method adopted leads to an arm's length outcome for the transaction in question. In certain situations, however, some methods will generate better results than others. Although taxpayers may be expected to base their choice of a transfer pricing method on the reliability of the method for the particular situation, taxpayers are definitely not expected to weigh up the advantages and disadvantages of all of the various methods and then explain why the method that was ultimately adopted generates the best results in the prevailing conditions (i.e. the best method rule). Certain situations are also suited for a combination of methods. At the same time, taxpayers are not obliged to use more than one method. The only obligation resting on the taxpayer is to explain why the decision was taken to adopt the particular method that was adopted.

A number of examples of the various transfer pricing methods are given in the following paragraphs to illustrate how they work. It is explicitly not the object to discuss all issues that may arise in practical situations in relation to each method.

2.1. Comparable uncontrolled price method (*Paragraphs 2.6-2.13*)

With this method, the price calculated for goods that are transferred and services that are performed in a transaction with an associated party is compared with the price that is calculated for similar goods that are transferred and services that are performed in a free market transaction under comparable circumstances. If a comparable price is available, the comparable uncontrolled price method (commonly known as the CUP method) will, in general, be the most direct and the most reliable method in determining the transfer price, so that this method is to be preferred over other methods. A point to note is, however, that the reliability of the CUP method depends on the degree of accuracy with which adjustments can be made for purposes of comparison.

Example

A producer in country X sells wine to an associated Dutch wholesaler. The same producer in country X sells the same wine to an independent Dutch wholesaler for EUR 5 per bottle. In the agreement with the independent wholesaler, the external transportation costs are for the account of the producer. Under the arrangement made with the associated wholesaler, the external transportation charges of EUR 1.50 per bottle are not borne by the producer, but by the wholesaler. The other circumstances are the same for the associated wholesaler and the independent wholesaler. The wine is sold at EUR 12.50 per bottle.

Based on the difference in contractual terms, an adjustment needs to be made to the third party price in accordance with Paragraphs 2.8 and 2.9 of the OECD Guidelines. The CUP method can be used as follows to calculate the comparable third party price (i.e. the CUP).

Purchase price paid by independent wholesaler	5.00
Adjustment to account for difference in external transportation expenses between associated wholesaler and independent wholesaler	1.50
CUP for associated wholesaler	3.50

2.2. Resale price method (*Paragraphs 2.14-2.31*)

The second traditional transaction method is the resale price method. This method has as its starting point the market price that is agreed to with respect to the sale of a product to third parties. This product has been purchased from an associated enterprise. In order to calculate the arm's length remuneration for the functions performed by the associated enterprise that sells the product to the third party, the product's market price is reduced by a gross profit margin. The gross profit margin consists of the selling expenses and other costs arising from the functions performed by the seller and an appropriate profit margin. What is left after the adjustment for other costs associated with the sale of the product, such as customs duties, is an arm's length price.

Example

This example is based on the same situation used in the example illustrating the CUP method. The resale price method is based on the gross profit margin earned by the independent wholesaler, which may be calculated as follows:

Retail price	12.50	100
		%
Purchase price paid by independent wholesaler	5.00	40%
Gross profit margin of the independent wholesaler	7.50	60%

The functions performed by the independent wholesaler are the same as those performed by the associated wholesaler. The only difference is that the associated wholesaler is responsible for the external transportation charges whereas the independent wholesaler is not. The associated wholesaler will have to receive as remuneration for the functions performed an amount equal to the remuneration received by the independent wholesaler, plus a mark-up to cover the external transportation charges. The external transportation charges are 12 per cent of the retail price (i.e. EUR 1.50 per bottle selling at EUR 12.50). This means that a commercial gross profit margin for the associated wholesaler can be set at 72 per cent (i.e. 60 per cent plus 12 per cent). Using this figure as a basis, the resale price method can be used to calculate the following transfer price for the associated wholesaler:

Retail price	12.50	100
		%
Required gross profit margin	9.00	72%
Arm's length transfer price	3.50	28%

The example shows that the associated wholesaler and the independent wholesaler pay the same purchase price, including external transportation charges (i.e. EUR 3.50 plus EUR 1.50 equals EUR 5).

2.3. Cost-plus method (*Paragraphs 2.32-2.48*)

The cost-plus method is the third traditional transaction method. In applying this method, the costs incurred by the enterprise are divided into the direct and indirect costs that can be allocated to individual transactions with (associated) enterprises (hereinafter: the direct and indirect costs) and the enterprise's other costs which cannot be allocated to individual transactions in such way (hereinafter: overhead costs). An appropriate mark-up that is required to realise profit in accordance with the functions performed is applied to the direct and indirect costs (the cost base) that can be allocated to an individual transaction with an associated enterprise. The mark-up also has to cover the overhead costs. The method is, therefore, based on a gross profit margin. This is the difference between the cost-plus method and the transactional net margin method, in which the operating profit is calculated either as a percentage of total cost, i.e. including overhead costs, or as a percentage of turnover.

Budgeting versus actual cost

In general, prices will be determined in advance based on budgeted cost. If the actual costs that are related to the transaction are higher than the budgeted costs, it depends on the nature of the difference whether or not this will lead to an adjustment of the price. In general, one can assume that the higher costs that are the result of inefficiency will be for the account of the party which performs the functions and services. This is after all the party that can influence the costs. In such a situation, an independent customer would not accept a price adjustment.

A requirement for a correct determination of the transfer prices based on budgeting is that these budgets are determined in an economically correct manner.

Overcapacity losses

A special situation presents itself with a "contract manufacturer". The characteristic of a contract manufacturer is that it performs certain production activities regarding the products of the principal in return for a previously agreed to fee. Because the goods in question remain the principal's property, the contract manufacturer assumes only a limited degree of risk with regard to the goods. Associated enterprises often subcontract production activities to a contract manufacturer working exclusively for the enterprise in question. The transfer prices are then often calculated on the basis of either the cost-plus method or the TNMM. Here too, the calculated mark-up should reflect the functions performed. An important factor for the calculation of the mark-up for the contract manufacturer is the question of who is responsible for any overcapacity losses. If these are the responsibility of the principal, a low(er) mark-up may be sufficient.

Disbursements

Costs that have the character of disbursements may be excluded from the cost base. These includes costs that are initially paid by the performing party but which are generally passed on separately to the client, for example, legal dues, court registry charges and costs charged for third party services. Although these external charges are related to the functions performed by the performing party, they do not warrant any additional remuneration, as there is no question of any added value generated by the performing party.

Financing costs

As is indicated earlier, overhead costs are excluded from the cost base, but should be covered by the mark-up. Generally, the costs of the capital, both the equity and the loan capital that is used for financing the enterprise's activities are regarded as forming part of the overhead costs. If, however, the financing costs are included in the direct costs in comparable situations, they should be included in the cost base.

Situations in which the cost-plus method can be used

The OECD Guidelines give examples of situations where the cost-plus method can be applied. This method is probably very useful where semi-finished goods are sold between related parties, where related parties have concluded joint facility agreements or long-term buy-and-supply arrangements, or where the controlled transaction is the provision of services (see Paragraph 2.32). Paragraphs 2.46 to 2.48 of the OECD Guidelines provide examples of possible applications of the cost-plus method. From these examples it appears that the cost-plus method gives the most reliable outcomes in situations where the functions performed are relatively straightforward and the contribution made by the associated party concerned is also of little added value or relatively straightforward.

Start-up period

Given that the cost-plus method will generally be used in relatively risk-free and straightforward settings, a party acting on an arm's length basis will not accept that during the start-up period no mark-up is charged. At the same time, the taxpayer may incur a loss because he is less efficient and, therefore, incurs relatively more expenses than the unrelated third party that has been used as a benchmark for the purpose of calculating the mark-up (see the section above on budgeting).

Example

A Dutch company (A) assembles computers for the European market on behalf of an independent computer manufacturer in country X. The assembly work is based on standard instructions compiled by the computer manufacturer in country X. Both the components and the finished products are and remain the property of the computer manufacturer in country X. The remuneration that A agrees with the computer manufacturer is fixed as follows:

Budgeted attributable costs (i.e. direct and indirect assembly costs)	100
Budgeted mark-up to cover overhead costs, plus profit mark-up (60%)	60
Price set	160

A computer manufacturer from country Y decides to set up a subsidiary in the Netherlands (B) to assemble computers for the European market. Whilst the computers assembled by A and B are not entirely identical, the assembly work performed by the two enterprises is comparable. In addition, the two companies assume similar risks (i.e. the computer manufacturer from country Y also holds and retains the title to both the components and the finished products). This means that A and B perform comparable functions. The direct and indirect costs resulting from B's assembly activities are EUR 110.

The cost-plus method can be used as follows to determine the arm's length price.

Budgeted attributable costs (i.e. direct and indirect assembly costs)	110
Budgeted mark-up to cover overhead costs, plus profit mark-up (60%)	66
Arm's length transfer price set	176

2.4. Profit-split method (*Paragraphs 3.5-3.25*)

The profit-split method is a transactional profit method. If transactions are strongly interconnected, they can often not be evaluated separately. With the profit-split method, first the combined profit accruing to the associated enterprises from a controlled transaction is identified. Subsequently, this profit is split between the associated enterprises in a manner that approximates to the division of profits that would have occurred in an agreement made at arm's length.

2.5. Transactional net margin method (TNMM) (*Paragraphs 3.26-3.48*)

The TNMM is also a transactional profit method. The net operating profit (i.e. earnings before tax, interest and extraordinary income and expenditure) relating to an appropriate base (such as costs, turnover or assets) that the taxpayer realises from a controlled transaction is compared with the net profit that a third party operating in comparable circumstances and performing comparable functions realises from comparable transactions. Further details on this method are given in Paragraphs 3.26 to 3.48 of the OECD Guidelines.

In the following paragraphs, the difference between the TNMM and the resale price method on the one hand and the TNMM and the cost-plus method on the other is illustrated by two examples.

2.5.1. TNMM versus the resale price method

The details of this example are the same as those in the example used to illustrate the resale price method, with the exception of the additional information given below on the composition of the aggregated costs.

A producer in country X sells wine to an associated Dutch wholesaler. The same producer in country X sells the same wine to an independent Dutch wholesaler for EUR 5 per bottle. Under the contract agreed with the independent wholesaler, the external transportation costs are for the account of the producer. Under the arrangement made with the associated wholesaler, the external transportation charges of EUR 1.50 per bottle are not borne by the producer but by the wholesaler. The other circumstances are the same for the associated wholesaler and the independent wholesaler. The wine sells at EUR 12.50 per bottle.

Additional information: the other costs incurred by the independent wholesaler in addition to the purchase price of the wine are estimated at EUR 6.25 per bottle.

The net profit margin earned by the independent wholesaler may be calculated as follows:

Retail price	12.50	100%
Purchase price paid by independent wholesaler	5.00	40%
Gross profit margin earned by independent wholesaler	7.50	60%
Other costs	6.25	50%
<i>Net profit margin earned by independent wholesaler</i>	1.25	10%

The associated wholesaler performs the same functions as the independent wholesaler. There are certain costs, however (i.e. the external transportation charges of EUR 1.50 per bottle), that the associated wholesaler bears that are not borne by the independent wholesaler. Provided that there is no difference in the type of functions performed, this type of difference in the division of costs between the producer and the wholesaler will not result in any difference in the net profit margin agreed between the two parties. In other words, the associated wholesaler will need to earn the same net profit margin as the independent wholesaler. The purchase price paid by the associated wholesaler may be calculated as follows:

	Independent wholesaler	Associated wholesaler
.....		
Retail price	12.50	12.50
Purchase price	5.00	?
External transportation charges	0.00	1.50
Other costs	6.25	6.25
Profit	1.25	1.25

The profit margin earned by the associated wholesaler must be the same as that earned by an independent third party. This means that the purchase price has to be set at EUR 3.50.

The retail price charged by the associated wholesaler may be broken down as follows:

Purchase price paid by associated wholesaler	3.50	28%
Other costs	7.75	62%
Net profit margin earned by associated wholesaler	1.25	10%
Retail price	12.50	100%

2.5.2. TNMM versus the cost-plus method

The details of this example are the same as those in the example used to illustrate the cost-plus method, with the exception of the additional information given below on the composition of the aggregated costs.

A Dutch company (A) assembles computers for the European market on behalf of an independent computer manufacturer in country X. The assembly work is based on standard instructions compiled by the computer manufacturer in country X. Both the components and the finished products are and remain the property of the computer manufacturer in country X.

Additional information: the remuneration that A agrees with the computer manufacturer is fixed as follows:

Indirect and direct assembly costs + overhead costs	145	(100%)
Net profit mark-up	15	(10.3%)
Price set	160	(110.3%)

A computer manufacturer from country Y decides to set up a subsidiary in the Netherlands (B) to assemble computers for the European market. Whilst the computers assembled by A and B are not entirely identical, the assembly work performed by the two enterprises is comparable. In addition, the two companies run similar risks (i.e. the computer manufacturer from country Y also holds and retains the title to both the components used and the finished products). This means that A and B perform comparable functions. B's aggregate costs are estimated at EUR 160.

Using the TNMM method, the transfer price may be calculated as follows:

Indirect and direct assembly costs + overhead costs	160	(100%)
Net profit mark-up	16	(10.3%)
Price set	176	(110.3%)

3. Administrative approaches for avoiding and resolving disputes on transfer pricing (Chapter IV)

3.1. Mutual agreement procedures (Paragraph 4.61)

3.1.1. General

The number of mutual agreement and arbitration procedures with treaty countries is growing as a result of the rapid globalisation of the economy coupled with the increasing interest of tax administrations in transfer pricing issues. Accordingly, it is becoming increasingly important for the business community to be aware of the policies and procedures followed by the Netherlands' government in relation to such mutual agreement and arbitration procedures. The Netherlands aims at resolving issues of double taxation caused by transfer pricing adjustments as quickly as possible, and wishes to minimise the (administrative) burden placed on the private sector as a result of such adjustments.

All of the treaties for the avoidance of double taxation that the Netherlands has entered into contain a clause that is comparable to Article 25 of the OECD Model Tax Convention. In addition, for Member States of the European Union, the Convention on the Elimination of Double Taxation in Connection with the Adjustment of Profits of Associated Enterprises (henceforth the Arbitration Convention (90/436/EEC)) applies since 1 January 1995. Unlike the mutual agreement procedures, the Arbitration Convention actually obliges the signatories to eliminate double taxation.

Taxpayers are entitled to lodge an objection or appeal if they are of the opinion that a profit adjustment is not justified. In addition, if the profit adjustment leads to international double taxation, taxpayers can also submit an application for a mutual agreement or arbitration procedure to the competent authority in either one of the Member States or both of the Member States involved.

3.1.2. Address for submitting the request

A request for the application of the mutual agreement article of a treaty or an Arbitration Convention procedure should be addressed to the competent authority, i.e.:

The Ministry of Finance
Director of International Tax Policy and Legislation
P.O. Box 20201
2500 EE The Hague
The Netherlands

Requests for a reduction in previous tax assessments resulting from transfer pricing adjustments either already made or likely to be made in the future by foreign tax administrations (i.e. requests for corresponding adjustments) should be addressed to the Ministry of Finance for the attention of the Director of the International Tax Policy and Legislation Directorate.

The competent authority will send a copy of all applications to the Co-ordination Group on Transfer Pricing (*Coördinatiegroep verrekenprijzen*, CGVP) for their advice. The CGVP was set up in March 1998 (see the Decree of 30 March 2001, No. RTB/1365M). In all cases, consultation will take place between the CGVP and the International Tax Policy and Legislation Directorate on the final position.

Where requests for corresponding adjustments in relation to either past or future tax assessments are received by the competent tax inspector, the latter should pass on such applications to the CGVP. The CGVP is responsible for soliciting the views of the International Tax Policy and Legislation Directorate on the matter and will give the inspector a binding advice on how the application should be dealt with.

3.1.3. Deadline for submitting the request

Article 25 of the OECD Model Tax Convention states that requests for competent authority assistance must be presented within three years from the first notification of the action resulting in international double taxation. Article 6 of the Arbitration Convention contains a similar clause.

Neither the commentary on Article 25 of the OECD Model Tax Convention and the Arbitration Convention, nor the text of the articles themselves, make it clear what exactly is meant by the term "first notice". The position taken by the Netherlands' government is that the taxpayer's request is regarded as having been submitted in time if it is received within three years either of the date of the assessment incorporating the adjustment or of the date on which justification was given for the adjustment, should this be later. As the mutual agreement and arbitration procedures involve more than one state, the taxpayer should ascertain the position adopted by the other state with regard to the starting date of the three-year period. If the other state has a different position, this could result in the three-year period commencing on a date prior to that on which the three-year period starts in accordance with the Netherlands' position.

Where the period quoted in the mutual agreement clause in a specific tax treaty differs from the period of three years referred to above, the taxpayer should take regard of the text of the mutual agreement clause and the commentary on this clause in the treaty. As long as there is no conflict either with the tax treaty in question or with the commentary on the treaty, the principle outlined in the preceding paragraph will be followed by analogy.

3.1.4. Concurrency of the objection and appeal procedure and the mutual agreement procedure

In principle, the competent authority in the Netherlands will not consult the competent authority in the other state involved as long as the taxpayer has the possibility under Netherlands' law (i.e. in the form of an objection, an appeal or an appeal in cassation) to contest a tax assessment resulting either from an adjustment or from the rejection of an application for a corresponding adjustment. The competent authority in the other state will, however, be informed that an application for a mutual agreement or arbitration procedure has been received. The reason for not starting consultation is the fact that, until the domestic procedure has been completed, it is not clear whether or not any international double taxation will indeed arise and, if so, what amount will actually be involved.

In certain situations, however, it may be highly inefficient for the competent authority to wait for the completion of all domestic procedures before starting a consultation with a foreign competent authority. For this reason, taxpayers are offered the possibility to request the competent authority to enter into consultation with the competent authority of the foreign state in question, in spite of the fact that the domestic procedures are still pending. A request to this effect will be granted only if the following conditions are met:

- the request for an early commencement of consultation must be made to the competent authority within six weeks of the date of the decision taken on the applicant's letter of objection. The request should be accompanied by a copy of the appeal (either substantive or pro forma) lodged with the Court of Appeal;

- the competent authority will only start the consultation after the Court of Appeal has approved the suspension of legal proceedings for the duration of the mutual agreement or arbitration procedure. To this end, the taxpayer is required to produce a written statement indicating his willingness to lend his full co-operation for a period of two years in obtaining the Court of Appeal's approval for the suspension of legal proceedings or, as the case may be, for the extension of the suspension of legal proceedings. Upon the expiry of this two-year period, the taxpayer is free to request the Court of Appeal to recommence legal proceedings;
- the tax administration and the taxpayer should sign a determination agreement in which the taxpayer undertakes immediately to cease legal proceedings if the mutual agreement or arbitration procedure leads to the elimination of the international double taxation in accordance with the mutual agreement or arbitration clause in the relevant treaty; and
- the competent authority is entitled to deny a request for an early commencement of consultation if the inspector submits detailed evidence showing that the taxpayer has failed to comply with his administrative obligations, as a result of which the burden of proof with respect to the adjustment to which the adjustment relates has been transferred to the taxpayer.

The competent authority in the other state may well not be prepared to assist in the early commencement of the mutual agreement or arbitration procedure, for example, because it feels that there is not sufficient certainty as to the existence of the international double taxation in question. If this situation occurs, the Netherlands' competent authority should notify both the taxpayer and the competent tax inspector immediately. Once they have received this notification, both the taxpayer and the tax inspector are entitled to request the Court of Appeal to recommence legal proceedings.

3.1.5. Start of the two-year period referred to in Article 7 of the Arbitration Convention

The Decree of 13 October 1997 (No. IFZ97/1113M) and the letters of 19 December 1997 (No. IFZ97/1515) and 15 April 1998 (No. IFZ98/266U) from the State Secretary for Finance to the Permanent Finance Committee of the Lower House of the Netherlands' Parliament set out the government's position on the Arbitration Convention. The Decree of 13 October 1997 (No. IFZ97/1113M) sets out the government's position on the start of the two-year period referred to in Article 7 of the Arbitration Convention. According to the wording of the latter decree, the Netherlands assumes that the two-year period does not start until the competent authority in the other state has rejected the adjustments made by the first state and the tax assessment incorporating the adjustments has been irrevocably determined. Developments in neighbouring countries have caused the Netherlands' government to revise its position on the two-year period. The period is now assumed to start on the later of the following two dates:

- the date on which the tax assessment incorporating the adjustments is irrevocably determined;
and
- the date on which the competent authority receives the request.

In principle, it is up to the taxpayer to decide whether or not to invoke the Arbitration Convention straightaway or to avail himself first of the various legal remedies available under Netherlands' law. For the remainder, the decrees referred to above retain their validity.

Even in situations in which the competent authority has started the "early" consultation with the other state involved, as described in section 3.1.4., the wording of Article 7, Paragraph 1, second sentence, of the Arbitration Convention means that the two-year period does not start until the tax assessment incorporating the adjustments has been irrevocably determined. In terms of Article 7, Paragraph 4, of the Arbitration Convention, however, this requirement may be ignored, provided that this is done with the agreement of both the competent authorities and the associated enterprises in question. In terms of this article, the Netherlands' competent authority, acting on the request of the associated enterprises, will suggest to the competent authority in the other state that the two-year period should be limited to no more than twelve months after the date on which the tax assessment incorporating the adjustments has been irrevocably determined.

A request to this effect from the associated enterprises in question must be received by the Netherlands' competent authority within six weeks of the date on which the tax assessment incorporating the adjustments has been irrevocably determined. A copy of the proposal to reduce the term will be submitted to the taxpayer at the same time the proposal is submitted to the other competent authority. As soon as the competent authority receives a reply to the request, the taxpayer will be notified.

3.1.6. Oral explanation by the taxpayer

To a greater extent than in other situations, the underlying facts and circumstances play a key role in making and substantiating transfer pricing adjustments. In most cases, the underlying facts and circumstances are both complex in nature and numerous in quantity. Experience shows that taxpayers involved in mutual agreement and arbitration procedures relating to transfer pricing adjustments would like an opportunity to explain their position orally to the competent authority. In the light of this apparent need, taxpayers will upon request be given an opportunity to give such an oral explanation. Taxpayers may indicate, when submitting a request for a mutual agreement or arbitration procedure to be put into motion, that they wish to avail themselves of this opportunity.

3.1.7. Deadline for making a corresponding adjustment by means of a reduction ex officio in the tax assessment

It is frequently the case that, when a foreign state makes a transfer pricing adjustment, the corresponding tax assessments in the Netherlands have already been irrevocably determined. In such an event, a corresponding adjustment will, if necessary, be made in the form of a reduction ex officio in the tax assessments. The Decree on reductions ex officio in irrevocable tax assessments (the Decree of 25 March 1991 (DB89/735)) has given the tax administration a period of five years (plus any extension that has been granted to the taxpayer) in which to grant a request for a reduction ex officio. This period may be extended by a further five years if a reasonably recognisable error has been made. In certain situations in which a mutual agreement procedure has been conducted as a result of transfer pricing adjustments, the five-year period has been found to be too short, despite the fact that the time limits set for the submission of requests in the relevant tax treaty or in the Arbitration Convention have been met.

I agree to an extension of the five-year period in such cases, on condition of course that sufficient data are available to substantiate the existence of international double taxation.

3.1.8. Transfer pricing adjustments and interest charges (*Paragraphs 4.64 - 4.66*)

In addition to the actual transfer pricing adjustment that forms the subject of the mutual agreement or arbitration procedure, differences between the arrangements made by the respective states with regard to the collection and assessment of interest charges related to the adjustments may also cause international double taxation. In some cases, the amount of interest due may actually be larger than the tax charge. For this reason, Section 30k of the General Tax Act (*Algemene Wet inzake Rijksbelastingen*) and Section 31a of the Tax Collection Act 1990 (*Invorderingswet 1990*) create the possibility of including interest payments in any compromise reached in a mutual agreement procedure. When conducting mutual agreement and arbitration procedures, the Netherlands' government will seek to ensure that the assessment and collection of interest charged by one state and paid by the other state match each other.

Where the Netherlands is the state making the adjustment, the Netherlands' tax administration will upon request grant a deferral of payment on that part of the tax charge that is related to the adjustment. In principle, deferral will be granted until the date on which both the domestic and the international procedures for resolving the dispute have been completed. The policy in this respect will be based on the policy applying to objections lodged against tax assessments (see Article 25, Paragraph 2, of the Tax Collection Guidelines 1990 (*Leidraad Invordering 1990*)). The Tax Collection Guidelines 1990 will be amended on this point. This means that the entities involved will, apart from the obligatory collection and assessment interest, not have any other form of loss of interest. The above will resolve the interest and financing problems that can be caused by mutual agreement and arbitration procedures.

4. Secondary adjustments (*Paragraphs 4.67 - 4.77*)

Paragraphs 4.67 to 4.77 of the OECD Guidelines deal with the consequences of secondary transactions. Most countries do not limit transfer pricing adjustments to adjustments of taxable income, but also require that a secondary transaction is made so that the taxpayer's accounts reflect the way in which the adjustment made to the taxpayer's profit and loss account and balance sheet has been processed. A secondary transaction may take the form of an adjustment to a current account, a distribution of income or an informal capital payment. The Netherlands' authorities always require a transfer pricing adjustment to be processed by means of a secondary transaction. A secondary transaction may lead to a secondary adjustment, such as the attribution of interest to the current account, the levying of dividend withholding tax on a distribution of income, or the levying of capital duty on an informal capital payment. Systems differ from one country to another, and this means that the foreign tax authority in question may not be prepared, for example, to credit the dividend withholding tax against its own tax because it does not recognise the payment of a deemed dividend. The secondary adjustment is not performed if the taxpayer is able to demonstrate that, in the light of the difference between the tax systems used by the two states, the dividend withholding tax paid cannot be credited and there is no situation of abuse aimed at the avoidance of dividend withholding tax.

5. Arm's length pricing when valuation at the time of the transaction is highly uncertain (*Paragraphs 6.28 - 6.35*)

Where intangible assets such as patents are transferred, it may be difficult to establish the value at the time of the transfer because not enough information is available about the future benefits and risks. Paragraph 6.34 states in this respect that, if independent enterprises under similar conditions would have demanded a price adjustment clause, a tax administration must be permitted to calculate the price using this type of clause. This refers to an arrangement whereby the fee is commensurate with the benefits that the intangible asset will generate in the future.

Agreeing to a benefit dependent fee contributes to taxation that is more in accordance with the actual results obtained. In certain circumstances, the Netherlands' tax administration also takes the position that it is not at arm's length to agree on a fixed price if there is very little certainty about the asset's value at the time of the transaction, as unrelated third parties would not agree on a fixed price in a similar situation.

In such cases, a price adjustment clause should be incorporated into the contract between the associated enterprises stating that the price charged depends partly on the level of future income. An example would be the situation in which a new intangible asset has been developed that is sold to an associated enterprise at a time when there are very few guarantees as to its future success, for instance because it has yet to generate any revenue and any estimates of future revenue are surrounded by major uncertainties. In these circumstances, it is very difficult value the asset at the time of the transaction and it would be sensible for the parties to use an arm's length price adjustment clause (see, for example, the Supreme Court decision of 17 August 1998 (No. 32.997, BNB1998/385)).

6. Intra-group services (*Chapter VII*)

According to the arm's length principle, an intra-group service is an activity performed for a group entity that adds economic or commercial value and for which the group entity concerned would normally have been willing to pay. This does not apply to activities performed as a shareholder. The taxpayer can choose one of the methods described above for calculating the transfer price. In principle, remuneration is regarded as arm's length only if it includes an appropriate profit mark-up. The only exception to this requirement is the situation described in Paragraph 7.33 of the OECD Guidelines.

As far as charging for intra-group services is concerned, the OECD Guidelines express a clear preference for a direct method (Paragraph 7.20). Experience shows, however, that indirect methods are also frequently used, because of the major practical problems that the direct method can cause.

Where such practical problems occur, the Netherlands' tax authorities will accept the indirect method chosen by the taxpayer. Obviously, the method must produce a reliable result that is in accordance with the arm's length principle. For the purposes of an allocation key, the relationship between turnover, the number of personnel, or the human resource expenses could be relevant. An allocation key in which the price charged depends on the level of profit is not regarded as generating a result that is in accordance with the arm's length principle.

7. Contributions to a Cost Contribution Arrangement (CCA) with a profit mark-up **(Chapter VIII)**

Paragraph 8.15 of the OECD Guidelines leaves member countries the option of using both market prices (with a profit mark-up) and cost (without a profit mark-up) for the calculation of contributions to a CCA.

Some countries give a precise definition of the transactions between related parties which can be regarded as a CCA (without a profit mark-up) and transactions which can be regarded as services (with a profit mark-up). A CCA is defined here as an agreement between related parties in which each of the participants makes a relatively similar contribution and receives relatively similar benefits, and these contributions and benefits are permanently in balance. The Netherlands does not offer a specific definition of what can be classified as a CCA. In principle, a profit mark-up need not be added in a situation where each of the parties makes a similar contribution and receives relatively similar benefits, so that the mutual relationship is fairly in balance. Whether or not such a balance has actually been achieved in practice is a matter that has to be assessed on a case-by-case basis. When embarking on a CCA, one problem is how to make a correct assessment of the likely contributions and benefits for the various participants. The Netherlands takes the position that in principle a profit mark-up is always required on intercompany transactions. If interested parties nevertheless choose not to add a profit mark-up, that choice will have to be properly substantiated. In this respect, see the recommendations on the form of documentation to be supplied in Paragraph 8.40 of the OECD Guidelines.

Certain countries may not allow a mark-up to be charged. In such cases, they may well permit a fee to be charged for the capital tied up in the activities in question. Both methods may lead to the same result. The Netherlands' tax administration may give its consent to a particular *modus operandi* in the light of the acceptability of charges in certain countries, provided that the result is in accordance with the OECD Guidelines.

8. Arm's length fee for financial services

Financial services exist in a vast variety of forms. Here too, an arm's length price should be calculated on a case-by-case basis, based on the functions performed and on a comparison with transactions between third parties. If the functions of a financial service company consist primarily in supplying loans, the functions performed by the company in question are basically comparable with the functions performed by independent financial institutions operating under the supervision of the Netherlands' Central Bank (*De Nederlandse Bank*). The application of the arm's length principle implies that the arm's length price for the functions performed should be based on the fees charged by these institutions for comparable services.

Basically, there are four aspects that financial institutions, the functions of which consist of supplying loans, take into account when deciding whether or not to make a loan and, if so, on what conditions this should be made and what level of fee they should charge.

- *Financial risk*. In order to determine the financial risk assumed by the lender, the borrower's financial position is assessed on the basis of its balance sheet and profit and loss account.
- *Debtor risk*. Three specific aspects are scrutinised in order to measure the debtor risk, i.e. the presence of collateral, the purpose of the loan and the term of the loan.
- *Business risk/classification of the quality of the loan*. The assessment of this type of risk is based on the lender's views on the sector in which the borrower is active.
- *Structural risk*. The calculation of this type of risk is based on the classification (ratings) assessed by independent credit rating agencies.

In principle, these elements should be taken into account in determining the arm's length fee which an associated lender should charge.

Independent financial service providers calculate the charges for their loans by adding a number of mark-ups or surcharges to the basic cost of funding, i.e. a surcharge to take account of solvency requirements, a surcharge to take account of the credit risk, a handling fee and a mark-up for any foreign exchange risk that may be involved. The credit risk should be calculated on the basis of the contractual terms of the loan and the results of the risk analysis described above. The contractual terms of the loan also affect the degree of foreign exchange risk. Independent financial service providers always link the size of the fee charged to either the amount of money borrowed or the market value of assets held under management.

A surcharge to take account of solvency requirements may be based on the lender's own solvency or on the solvency of an associated enterprise that is acting as a guarantor, as in the latter case it is the guarantor's capital that is at risk. In the former case, the surcharge will consist of an arm's length fee for the equity that the lender needs to retain for the purpose of the transaction. In the latter case, the enterprise acting as a guarantor will in principle charge a fee in return for placing its capital at risk. The solvency surcharge charged by the lender should at least consist of the cost of the guarantee.

If either the incoming or the outgoing interest payments are liable to withholding tax, the price charged in a transaction involving two unrelated enterprises will generally take account of which of the two ultimately pays the tax.

9. Subsidies, tax incentives and costs subject to deduction restrictions

It is clear from practical experience that, particularly in situations in which the cost-plus method is used for determining an arm's length price, the question arises as to whether or not subsidies and tax benefits should be deducted from the cost base. The basic rule in the Netherlands is that subsidies may be deducted from the cost base if there is a direct relationship between the subsidy and the product or service supplied, and the subsidy is granted in the form of a discount or a cost allowance.

This would be the case, for example, with a subsidy granted for the use of relatively expensive but environmentally friendly materials, a grant awarded on the purchase of an energy-efficient piece of machinery, or a grant made under the government's investment grant scheme (*investeringspremieregeling* (IPR)). Conversely, additional taxes, for example, in connection with the use of materials that are detrimental to the environment, will lead to an increase in the level of the cost base. Reduction remittances referred to in Section 3 of the Wages and Salaries Tax Act (*Wet vermindering afdracht loonbelasting en premie voor de volksverzekeringen*) reduce wage costs and result in a lower cost base for the application of the cost-plus method.

Subsidies and tax benefits granted specifically to the entity in question without any causal link with the cost-plus activity do not lead to a lowering of the cost base. Insofar as these form part of the pre-tax profit, they are credited individually to the profit and loss account.

If the tax benefits in question are granted in the form of tax credits or allowances that may be deducted from the enterprise's taxable income, allowances for work-related training and investment allowances may not be deducted from the cost base. The rule is that the profit should first be calculated using the cost-plus method, after which the allowance is deducted separately from the taxable income.

Under Netherlands' tax law, certain types of cost are not fully deductible. This applies, for example, to costs incurred under Section 3.14 of the Income Tax Act 2001. At the same time, these costs do form part of the cost base to which the cost-plus mark-up is applied. The restriction on the deduction of these costs is implemented by adding the non-deductible part of the cost to the profit when determining the taxable profit.

10. Allocation of profit to headquarters and permanent establishments

The arm's length principle applies by analogy to the permanent establishments of foreign taxpayers.

This is in accordance with the existing practice of allocating profits to a foreign taxpayer's permanent establishment under Article 7 of the OECD Model Tax Convention. The country in which the permanent establishment is located is entitled to tax any profits that can be allocated to the permanent establishment in question. Revenue and expenditure are divided between the headquarters and the permanent establishment in accordance with the functions performed by each of them, as if they were unrelated enterprises. This means that an arm's length price should be used for internal supplies of goods and services, except where the commentary on Article 7 of the OECD Model Tax Convention, the Double Taxation Avoidance Decree 2001 (*Besluit voorkoming dubbele belasting* 2001) and/or Netherlands' case law impose certain restrictions on such practices

Any assets transferred to a Netherlands' permanent establishment by the foreign headquarter (i.e. including intangible assets) are valued at fair market value. This applies equally to goodwill. For the purpose of calculating the profit made by the Netherlands' permanent establishment, depreciation of the fair market value of the goodwill and other fixed assets is taken into account.

In order to prevent either all or part of the capitalised value from being disregarded by the relevant foreign tax authorities, the treaty partner will be informed of the capitalised value of the assets in question.

Under the provisions of Article 9 of the Double Taxation Avoidance Decree 2001, the above also applies to the mirror image situation in which the taxpayer needs to calculate the amount of profit that is attributable to a foreign permanent establishment (see also the Decree of 22 January 1996 (No. DGO96/06916)).

Article 7, Paragraph 3, of the OECD Model Tax Convention lays down certain rules for the deduction of costs from the profit allocated to the permanent establishment. Managerial fees and general administration charges are regarded as qualifying costs irrespective of the country in which these are incurred. In connection with this, Paragraph 3 of Article 7 should be seen as a clarification of, and not as a restriction on, Paragraph 2 of Article 7.

11. Entry into force

This Decree enters into force on 1 April 2001

12. Application to current policy

The publications listed below under points 1 to 11 apply exclusively to rulings (including "quasi" rulings) which, under the transitional arrangement set out in the Decree of 21 December 2000 (No. RTB2000/3227M), are due to expire after 31 March 2001. I should like to point out for the sake of clarity that any rulings currently in force that are consistent with the policy as at 31 March 2001 and which are due to expire before 31 December 2005 will be extended to 31 December 2005, unless the taxpayer wishes to adhere to the earlier date specified in the ruling. It goes without saying that the applicability of the ruling may not be extended beyond 31 December 2005.

The published, tailor-made rulings listed under point 12 below continue to remain valid in accordance with the provisions of the first paragraph with regard to rulings and "quasi" rulings. These publications also remain valid, provided that the policy set out therein is unconnected with the policy that is to be revoked as described in points 1 to 11 below, and on condition that there is no conflict with the provisions of the present decree. The policy on the participation exemption and the provision of advance assurance on the participation exemption remain unchanged.

1. Decree of 25 April 1985 (No. 084-2737); Tax treatment of certain intra-group activities (BNB1985/196).
2. Announcement of 7 May 1985 (No. 285-6549) by the State Secretary for Finance on the treatment of foreign sales corporations, as published in *Infobulletin* 1985/253. This publication contains the letter of 3 December 1985 (No. 284-17129) from the State Secretary for Finance and the letter of 25 March 1985 (Ref. 285-4056) from the State Secretary for Finance.
3. Letter of 15 October 1985 from the State Secretary to the Permanent Finance Committee of the Lower House of the Netherlands' Parliament, and of 24 December 1986 to the Secretary General of the Lower House of the Netherlands' Parliament (Proceedings II, 19700, Chapter IXB). Nos. 25 and 36 respectively.
4. Decree of 6 June 1989 issued by the State Secretary for Finance, Policy on the extension and termination of tax rulings, Government Gazette (*Staatscourant*) 107.

5. Announcement of 8 August 1989 (No. DB89/3695) by the State Secretary for Finance, Profit ruling on perpetual loans, as published in *Infobulletin* 1989/504.
6. Decree of 26 April 1990 (No. CA90.3) issued by the State Secretary for Finance, Explanatory notes on the concentration of the treatment of rulings, and the reprint of 15 September 1997.
7. Announcement of 4 February 1993 (No. DB93/228) by the State Secretary for Finance, Spreads for finance rulings/arm's length remuneration in respect of finance companies, published in V-N1993/496, point 19, and the revised edition published in V-N1993/606, point 20.
8. Decree of 5 March 1993 (No. DB93/881) issued by the State Secretary for Finance, Ruling, mixed expenses under "Oort" regulations and cost-plus rulings, second reprint of 15 September 1997.
9. Model book rulings, Tax Ruling Team at Local Office for Business Taxpayers/Large Companies in Rotterdam, September 1993.
10. Announcement by Local Office for Business Taxpayers/Large Companies in Rotterdam, unnumbered and undated, guidelines on ruling companies, V-N1994/173, point 28.
11. Brochure outlining the ruling policy, *Financiënreeks* 95-3, 17 February 1995, DB95/761M.
12. Published non-standard, tailor-made rulings:
 - Letter of 15 March 1990 from the State Secretary for Finance (No. DB 90/1475);
 - Letter of 20 February 1992 from the State Secretary for Finance (No. DB92/831);
 - Letter of 7 January 1993 from the State Secretary for Finance (No. DB92/6363);
 - Decree of 16 September 1994 (No. V-N1994, p. 3018) issued by the State Secretary for Finance;
 - Letter of 11 October 1994 from the State Secretary for Finance;
 - Letter of 14 December 1994 from the State Secretary for Finance (No. DB94/4108M);
 - Decision of 18 June 1999 (No. WJB99/534) taken by the State Secretary for Finance, V-N1999/31.27;

- List of non-standard rulings for the period from 1995 to 1998, as published in *Fiscaal up to Date* of 7 December 1999, No. 1999-1854, p. 5 ff; and
- List of non-standard rulings for the period from 1999 to mid-September 2000, as included in Annexe 4 to the letter of 20 November 2000 (No. G2000-00454) from the State Secretary for Finance to the Lower House of the Netherlands' Parliament.

The Decree of 18 December 2000 (No. IFZ2000/1327M, transfer of goodwill to a permanent establishment in the Netherlands) is repealed as of 1 April 2001, given that its contents are incorporated into the present decree.

PORTUGALI

PORTUGALIN TASAVALLAN ESITTÄMÄ SELVITYS

Portugalin tasavallan hallitus,

joka ottaa huomioon käytännesääntöryhmän (yritysverotus) työohjelman ja etenkin selvityksen esittämisen 10.10.2001 mennessä

sekä katsoo seuraavaa:

Ainoa Primarolon raportissa haitalliseksi luokiteltu portugalilainen toimenpide oli toimenpide B 6, joka koskee Madeiran vapaa-alueen rahoitustoimintaa.

Kyseessä on erikoislaatuinen erityistoimenpide, joten käytännesääntöryhmän on arvioitava sitä sellaisena asianmukaisesti; tällainen toimenpide on sisällytettävä veroluonteisten valtiontukien soveltamisalaan, sillä se on osa tämän pienen ja yhteisön syrjäisimpiin alueisiin kuuluvan saaren, jolla on paitsi taloudellisia myös sosiaalisia vaikeuksia ja rakenteellisia heikkouksia, yhtenäistä ja yhdenmukaista kehityspolitiikkaa.

Komissio on useaan kertaan hyväksynyt järjestelmän 31.12.2011 asti vaikutuksia antaviin valtiontukiin; viimeinen hyväksymispäätös on voimassa 31.12.2000 asti.

Tästä näkökulmasta katsoen käytännesääntöryhmän olisi pitänyt arvioida huolellisesti edellä mainittua toimenpidettä ja etenkin selvityksiä, joita on toimitettu sen oikeasuhtaisuudesta toivottuihin taloudellisiin tavoitteisiin nähden käytännesääntöjen G-kohdan mukaisesti.

Toisin kuin lähes kaikkien muiden jäsenvaltioiden valtuuskuntien kohdalla on menetelty, Portugalin käytännesääntöjen G-kohdan mukaisesti toimittamasta toisesta selvityksestä ei ole keskusteltu työryhmässä lainkaan.

Portugali ei hyväksy toimenpiteestä B 6 esitettyä arviota ja on selkeästi korostanut tätä näkemystään Primarolon raporttiin liitetystä alaviitteestä 8.

Komissio alkoi tutkia käsiteltävänä olevaa järjestelmää alueellisten valtiontukien yhteydessä vuoden 2000 osalta ottaen huomioon alueellisia valtiontukia koskevat uudet suuntaviivat.

Vapaa-alueen rahoitustoimintaan sovellettavaan, 1.1.2001–31.12.2006 voimassa olevaan verotusjärjestelmään on tehty asianmukaiset muutokset, ja etenkin yrityksiin sovellettavia verokantoja korotetaan vaiheittain; muutoksista neuvotellaan parhaillaan komission kanssa alueellisten valtiontukien yhteydessä.

Portugalin tasavallan hallitus toteaa siten seuraavaa:

1. Portugalin aiemmin esittämät vastaväitteet vapaa-alueen rahoitustoimintaa koskevan toimenpiteen B 6 arvioinnissa käytetystä menetelmästä pätevät edelleen.

Toimenpidettä ei ole lainkaan arvioitu asianmukaisesti siltä osin, onko se oikeasuhteinen toivottuihin taloudellisiin tavoitteisiin nähden, toisin kuin käytäntesääntöjen G-kohdassa edellytetään. Portugali pitää voimassa kaikki Primarolon raporttiin liitetystä alaviitteessä 8 esittämänsä vastaväitteet ja toistaa olevansa täysin eri mieltä toimenpiteen luokitteluudesta haitalliseksi sekä luokittelussa käytetystä menetelmästä.

2. Uusien yritysten järjestelmään hyväksymisen osalta todettakoon, että koska komissio on aloittanut tutkintamenettelyn vuoden 2000 osalta ja koska verojärjestelmään 1.1.2001 alkaen tehtävistä muutoksista neuvotellaan parhaillaan, uusia yrityksiä ei ole hyväksytty 1.1.2000 jälkeen.

3. Toimenpiteiden purkamisen osalta katsomme, ettei toimenpidettä voida purkaa, jos sitä ei ole asianmukaisesti arvioitu haitalliseksi.

Toisaalta haluaisimme huomauttaa, ettei Ecofin-neuvosto ole koskaan muodollisesti hyväksynyt Primarolon raporttia.

Kuten olemme kuitenkin jo aiemmin todenneet, Portugali on tehnyt 1.1.2000–31.12.2006 voimassa olevaan järjestelmään asianmukaiset muutokset alueellisten valtiontukien yhteydessä. Muutoksista haluaisimme korostaa yrityksiin sovellettavien verokantojen vaiheittaista korottamista. Muutoksista neuvotellaan komission kanssa alueellisesta valtiontuesta tehtävää ilmoitusta varten.

ESPANJA

TIEDOT TOIMENPITEIDEN PURKAMISESTA ESPANJASSA

Käytännesääntöryhmässä 28. kesäkuuta 2001 sovitun mukaisesti Espanjan valtuuskunta tiedottaa hallinnollisista ja lainsäädäntömenettelyistä, jotka on saatettu päätökseen tai ovat meneillään niiden Espanjan toimenpiteiden purkamiseksi erityisesti uusien edunsaajien osalta, jotka käytännesääntöryhmässä arvioitiin positiiviksi.

- A4. Baskimaan neuvonta-, koordinointi- ja rahoitusalan keskukset

Kuten Euroopan komissiolle on jo aiemmin ilmoitettu, valtion ja Baskimaan sekakomissiossa päästiin päätöksessä nro 1/2000 18. tammikuuta 2000 Álavan, Vizcayan ja Guipúzcoan lainkäyttöalueiden osalta välitysratkaisuun, jonka mukaan näiden kunkin säännöksiin mukaiset koordinoitikeskukset lakkautetaan.

Lakkauttaminen on kesken vain Vizcayan osalta. Toivomme, että mainittu keskus lakkautetaan ennen 31. joulukuuta 2001 tai että päästään välitysratkaisuun, jonka mukaan uusia lupia ei enää myönnetä.

- A5. Navarran neuvonta-, koordinointi- ja rahoitusalan keskukset

Valtion ja Navarran maakunnan (*Comunidad Foral de Navarra*) yhteistyöneuvoston 16. tammikuuta 2001 tekemän ensimmäisen sopimuksen seurauksena 10. marraskuuta 2001 on annettu aluelaki (*Ley Foral*) 8/2001, jonka perusteella sen verolainsäädännön mukaiset koordinoitikeskukset lakkautetaan.

- C25. Hiilivetyjen tutkiminen ja hyödyntäminen

Mitä tulee hiilivetyjen tutkimisen ja hyödyntämisen verotusjärjestelmään, josta säädetään yhtiöverosta 27. joulukuuta 1995 annetun lain 43/1995 X luvussa, hallituksen toivomuksena on noudattaa asetettuja määräaikoja, ja tässä hyödynnetään yhtiöveron yleistä uudistusta, jota tutkitaan parhaillaan.

Järjestelmä ei edellytä hallinnollisia lupia, vaan sitä sovelletaan automaattisesti. Näin ollen ennen järjestelmän purkamista ei ole mahdollista oikeudellisin keinoin estää uusien edunsaajien ottamista järjestelmään.

Kuitenkin, vaikkakaan verojärjestelmään pääsemiseksi ei tarvita erityistä lupaa, on sen sijaan välttämätöntä käydä läpi vastaava hallinnollinen menettely, jolla on mahdollista saada hallinnollinen lupa tai valtuutus aloittaa hiilivetyjen tutkimiseen ja hyödyntämiseen tähtäävä toiminta. Näin ollen uusien edunsaajien ottaminen verojärjestelmään ei ole luultavaa.

Lopuksi Espanja on valmis tutkimaan käytännesääntötyöryhmässä mahdollisuutta poistaa työryhmän marraskuulta 1999 olevan raportin alaviitteisiin sisältyvät varaumat, siinä määrin kuin muiden jäsenvaltioiden kannat ovat samansuuntaisia.

YHDISTYNYT KUNINGASKUNTA

HAITALLISTEN TOIMENPITEIDEN PURKAMINEN

YHDISTYNEEN KUNINGASKUNNAN ILMOITUS

Käytännesääntöryhmän vuoden 1999 raportissa Ecofin-neuvostolle (SN 4901/99) määriteltiin toimenpiteiksi, joilla voi olla haitallisia piirteitä, kolme toimenpidettä Gibraltarilla ja 16 toimenpidettä neljällä Yhdistyneestä kuningaskunnasta riippuvaisella alueella.

Yhdistynyt kuningaskunta on käytännesääntöryhmässä ja Ecofin-neuvostossa hyväksynyt sen, että sen olisi pyrittävä purkamaan työryhmän raportissa haitallisiksi todetut toimenpiteet osana tasapainotettua purkamisohjelmaa.

Yhdistynyt kuningaskunta on sitoutunut käytännesääntöjen M-kohdan mukaisesti varmistamaan, että käytännesääntöjen periaatteita sovelletaan sen alueilla "niiden valtiosääntöjärjestelyjen rajoissa". Yhdistyneen kuningaskunnan käytännesääntöryhmälle marraskuussa 1998 toimittamassa selvityksessä (13193/98 FISC 179) tehtiin selkoa kyseisistä järjestelyistä. Verolait hyväksytään kruunun alaisten alueiden (*Crown Dependencies*) ja merentakaisen alueiden välittömällä vaaleilla valituissa lakiasäätävissä kokouksissa. Yhdistynyt kuningaskunta jatkaa purkamisprosessia käytännesääntöryhmälle antamansa sitoumuksen mukaisesti. Yhdistynyt kuningaskunta on aloittanut laajat keskustelut Gibraltarin ja muiden asianomaisten riippuvaisten alueiden hallitusten kanssa ja on toistuvasti tehnyt kantansa selväksi.

Yhdistynyt kuningaskunta uskoo, että sen käytännesääntöjen M-kohdan mukaista sitoumusta (myös uusien edunsaajien ja purkamisprosessin osalta), jonka se haluaa toistaa, edistää varmasti, jos kaikki jäsenvaltiot osoittavat selkeästi soveltavansa yhtä määrätietoisesti työryhmän huomioita yhtä tiukasti sekä itseensä että niistä riippuvaisiin ja niihin assosioituneisiin alueisiin.

Gibraltar

Gibraltar kuuluu Rooman sopimuksen 299 artiklan 4 kohdan nojalla Euroopan unioniin Yhdistyneen kuningaskunnan osana Euroopassa sijaitsevana alueena, jonka suhteista ulkovaltoihin huolehtii Yhdistyneet kuningaskunnat.

Työryhmän marraskuun 1999 raportin mukaan seuraavilla toimenpiteillä oli haitallisia piirteitä:

A017	Gibraltarin 1992-yhtiöt
B012	Verovapaat (off-shore) yhtiöt ja omavakuutuslaitokset
B013	Vaatimukset täyttävät yhtiöt (off-shore) ja omavakuutuslaitokset

Merentakaiset ja kruunun alaiset alueet

Työryhmän marraskuun 1999 raportin mukaan seuraavilla toimenpiteillä on haitallisia piirteitä:

Brittiläiset Neitsytsaaret	F056	Kansainväliset liikeyhtiöt
Guernseyn piirikunta (mukaan lukien Alderney)	F037	Verovapaat yhtiöt
Guernseyn piirikunta (mukaan lukien Alderney)	F038	Kansainväliset luottolaitokset
Guernseyn piirikunta (mukaan lukien Alderney)	F040	Kansainväliset yritykset
Guernseyn piirikunta (mukaan lukien Alderney)	F042	Offshore-vakuutusyhtiöt
Guernseyn piirikunta (mukaan lukien Alderney)	F043	Vakuutusyhtiöt
Mansaari	F061	Kansainväliset liikeyritykset
Mansaari	F062	Verovapaus yhtiölle, joiden kotipaikka on muualla
Mansaari	F063	Verosta vapautetut vakuutusyhtiöt
Mansaari	F065	Kansainvälinen lainaustoiminta
Mansaari	F066	Offshore-pankkitoiminta
Mansaari	F067	Rahastonhoito
Jersey	F045	Verovapaat yhtiöt
Jersey	F046	Kansainväliset rahoitustoimet
Jersey	F047	Kansainväliset liikeyritykset
Jersey	F048	Omavakuutusyhtiöt

Yhdistyneen kuningaskunnan tiiviit keskustelut siitä riippuvaisten alueiden kanssa**2001**

- 29.10.** Virkamiestason keskusteluista sovittu Guernseyn kanssa
- 23.–26.10.** Kahden- ja monenvälisistä ministeritason keskusteluista sovittu kaikkien riippuvaisten Karibian alueiden kanssa
- 17.10.** Virkamiestason keskusteluista sovittu Jerseyyn kanssa
- 12.10.** Virkamiestason keskustelut Mansaaren kanssa
- 9.10.** Valtiovarainministeri ja oikeusministeri tapaavat Guernseyn hallituksen ja virkamiehiä
- Syys-lokakuu** Ulkoasiainministeri keskustelee säännöllisesti Gibraltarin pääministerin kanssa
- 25.9.** Merentakaisten alueiden vuotuinen neuvoa-antava neuvosto.
Valtiovarainministeri ja ulkoasiainministeri keskustelevat verotusta koskevien kansainvälisten aloitteiden kaikista näkökohdista. Läsä Caymansaaret, Brittiläiset neitsytsaaret, Turks- ja Caicossaaret, Montserrat ja Bermuda.
- 12.9.** Valtiovarainministeri ja oikeusministeri tapaavat Jerseyyn hallituksen ja virkamiehiä
- 29.8.** Virkamiestason keskustelut Mansaaren kanssa

- 3.8. Puolivuositainen tarkastelu kansainvälisten asioiden vaikutuksista kruunun alaisiin alueisiin, järjestäjänä oikeusministeriö – kaikista näkökohdista keskustellaan sekä virkamiesten että poliitikkojen kanssa.**
- 31.7. Gibraltarin pääministeri keskustelee käytännesäännöistä virkamiesten kanssa**
- 24.7. Oikeusministeri vierailee Jerseyllä**
- 4.7. Valtiovarainministeri vierailee Mansaarella**
- 26.6. Yhdistyneen kuningaskunnan virkamiehet vierailevat Mansaarella**
- 28.4.–2.5. Yhdistyneen kuningaskunnan virkamiehet vierailevat merentakaisilla Karibian alueilla**
- 11.4. Yhdistyneen kuningaskunnan vierailu Jerseylle virkamiestason kokoukseen**
- 6.4. Jersey virkamiestason kokous oikeusministerin erityisneuvonantajien kanssa Lontoossa**
- 16.2. Sisäasiainministeri vierailee Jerseyllä**
- Helmikuu Käytännesääntöjä koskevat ministeritason kirjeet kruunun alaisille alueille, Gibraltarille ja Brittiläisille neitsytsaarille**
- 12.1. Puolivuositainen tarkastelu kansainvälisten asioiden vaikutuksista kruunun alaisiin alueisiin, järjestäjänä valtiovarainministeriö – kaikista näkökohdista keskustellaan virkamiestasolla**
- 2000**
- 23.11. Valtiovarainministerin kahdenvälinen tapaaminen Jerseyyn kanssa**
- 23.11. Valtiovarainministerin kahdenvälinen tapaaminen Guernseyn kanssa**

- 22.11. Valtiovarainministerin kahdenvälinen tapaaminen Mansaaren kanssa
- 10.11. Sisäasiainministeri vierailee Mansaarella. Ministerineuvosto keskustelee säästöjä koskevasta direktiivistä.
- 3.–5.10. Merentakaisten alueiden vuotuinen neuvoa-antava neuvosto, jonka jälkeen veroseminaari, jossa käsitellään verotusta koskevien kansainvälisten aloitteiden kaikkia näkökohtia. Läsnä Caymansaaret, Brittiläiset neitsytsaaret, Turks- ja Caicossaaret, Montserratt ja Bermuda.
- 19.–21.9. Kansainyhteisön valtiovarainministerien kokous Maltalla – keskustelua haitallisesta verokilpailusta ja OECD:n aloitteista.
- 26.6. Puolivuositainen tiedotustilaisuus kruunun alaisten alueiden edustajille aiheesta "Eurooppa ja kansainvälinen kehitys" sisäasiainministeriössä. Keskustelua veropaketin kaikista näkökohdista.

1999

- 17.12. Puolivuositainen tiedotustilaisuus kruunun alaisten alueiden edustajille aiheesta "Eurooppa ja kansainvälinen kehitys" sisäasiainministeriössä. Keskustelua veropaketin kaikista näkökohdista.
- 19.–20.10. Merentakaisten alueiden neuvoa-antava neuvosto. Laajaa keskustelua kansainvälisistä aloitteista.

=====